

LæseRaketten

LæseRaketten er en bog fuld af gode historier om uddannelse. Hvert forår sætter millioner af børn verden over fokus på alle de børn, som stadig ikke går i skole, selv om de har ret til det. Vi kalder det Hele Verden i Skole-kampagnen. LæseRaketten støtter Hele Verden i Skole. Når du læser de gode historier, er du selv med til at sende flere børn i skole.

HELE VERDEN
I SKOLE

LæseRaketten 2008

Er udgivet af IBIS som led i den årlige, globale kampagne for alle børns ret til uddannelse.

En særlig tak til forfatterne og illustratorerne,
som har stillet deres materiale gratis til rådighed.

Forfatterne: Andreas Bræstrup Kirstein, Jens Kovsted, Emil Landgreen,
Jens Mogensen, Carl Quist Møller og Othello K. Weh

Illustratorerne: Rasmus Bregnhøj, Emil Landgreen, Carl Quist Møller,
Trine Skovmand (SIBI-tegningerne), Kim Svarer, Mette Jørgensen og George W. Nagbe

Tak til Macmillan Africa Division for lån af sider fra skolebøger
reproduceret på side 33, 34 og 65.

Tak for konsulentbistand: Maggi Lykke Larsen

LæseRaketten 2008 er udgivet med generøs støtte fra:

Dansklærerforeningens Forlag A/S, Nørhaven A/S, Danida,
Center for Undervisningsmidler og Den Europæiske Union (EU)

Indholdet i LæseRaketten 2008 er udelukkende IBIS' og forfatternes
ansvar og må på ingen måde ses som et udtryk for donorerers eller
sponsorers synspunkter.

Redaktion: Annelie Abildgaard/IBIS, Helle Svane Boutrup/
Dansklærerforeningens Forlag A/S

Redaktionsgruppe: Kirsten Bødstrup Jensen, Mette Mou Jensen,
Peter Gaardsøe, Janus Skoldborg og Lotte Ærsøe

Forsideillustration: Carl Quist Møller

Bagsidefotos: Lotte Ærsøe og Jette Luna

Layout: Dorte Cappelen/Dansklærerforeningens Forlag A/S

Tryk: Nørhaven A/S

1. oplag

Copyright: Forfatterne, illustratorerne, fotografierne og IBIS, 2008

Distribution: IBIS, Nørrebrogade 68b, 2200 København N

www.ibis.dk

Tlf.: 3535 8788

ISBN: 978-87-87804-28-8

Kopiering til undervisningsbrug er tilladt med kildehenvisning.

Indhold

Gode spørgsmål	6
Sierra Leone	8
I skole med alle børn	10
AF ANDREAS BRÆSTRUP KIRSTEIN OG JENS MOGENSEN	

HØJTLÆSNING

Elefanten uden ende	12
AF METTE MOU JENSEN	

Frøen	20
AF CARL QUIST MØLLER	

Reginatu læser højt	29
AF RENÉ JACOBSEN OG KIRSTEN BJØDSTRUP JENSEN	

TRIN 1

Fra Reginatus skolebog	33
Bo og Jon leger slave	35
AF ANDREAS BRÆSTRUP KIRSTEIN	

Godmorgen Benjamin	40
AF KIRSTEN BJØDSTRUP JENSEN	

Kom i Guinness Rekordbog	46
--------------------------	----

TRIN 2

Totalt urealistisk 48
AF JENS KOVSTED

Alice og Muhammed på arbejde 61
AF LOTTE ÆRSØE OG KIRSTEN BJØDSTRUP JENSEN

Fra Muhammeds engelskbog 65

En Ny Fremtid 66

Saml ind og vind 68

Husker du Florecinda? 70
AF JETTE LUNA

STOP børnearbejde - 100% i skole 72

Madopskrift fra Sierra Leone 74

TRIN 3

Hawas historie 76
AF LOTTE ÆRSØE OG KIRSTEN BJØDSTRUP JENSEN

En børnesoldats erindringer 81
AF OTHELLO K. WEH

Bookie i diamantminen 82
AF EMIL LANDGREEN

Uddannelse for alle 106

Sidste års kampagne 108

Forfattere og illustratorer 110

Hej, jeg hedder SIBI,
læs min historie på side 12.
Følg mig rundt omkring i bogen,
hvor jeg dukker op, stiller spørgsmål og
fortæller om Hele Verden i Skole.

Besøg min webhule på ibis.dk/abc.
Test quiz'en, hent sangen, lav din egen T-shirt,
indsend musikvideo og meget mere ...

Gode spørgsmål

Hvad er LæseRaketten?

LæseRaketten er en gratis bog fuld af gode historier og flotte tegninger. De fleste historier handler om at gå i skole. IBIS laver LæseRaketten hvert forår til Hele Verden i Skole-kampagnen.

Hvem er IBIS?

IBIS arbejder for, at alle børn kan gå i skole og lære at læse og skrive og regne. IBIS hjælper i Afrika og Latinamerika med at gøre skolerne bedre og lærerne dygtigere, så alle børn kan få en god skolegang inden år 2015.

Hvad er Hele Verden i Skole?

Hele Verden i Skole er en kampagne for Uddannelse for Alle. En kampagne er, når man fortæller, hvordan noget er og prøver at gøre det bedre. Denne kampagne bliver lavet af IBIS for at fortælle, at alt for mange børn i verden ikke kommer i skole. Det vil IBIS lave om på. I over 100 lande verden over er millioner af børn med i tilsvarende kampagner. (Se side 106)

Hvorfor hedder bogen LæseRaketten?

Bogen hedder LæseRaketten, fordi IBIS synes, der er brug for raket fart for at hjælpe børn med at komme i skole. Vi kan sende folk til månen, så vi synes, det er lidt fjollet, at man ikke engang sender alle børn i skole.

Hvad kan jeg gøre?

Du og din klasse kan være med til at samle ind til skolegang til børn i Sierra Leone i Afrika (se side 68) og være med i aktionsugen for at vise, at alle børn har ret til en uddannelse.

Hvad er Aktionsugen?

Aktionsugen er en uge hvert år i april, hvor børn i hele verden laver aktioner for at få politikerne til at holde, hvad de har lovet i Dakar-erklæringen i år 2000: At alle børn skal komme i skole inden år 2015. (Se side 46)

Hvordan kommer vi i Guinness Rekordbog?

I aktionsugen kan I deltage i rekordforsøget »Verdens Største Klasse« den 23. april 2008 sammen med millioner af børn fra hele verden. (Se side 46)

Hvad er ibis.dk/abc

[Ibis.dk/abc](http://ibis.dk/abc) er hjemmesiden, hvor du kan læse om Hele Verden i Skole-kampagnen og deltage i nye, spændende aktiviteter. Du kan høre Hele Verden i Skole-sangen og hente den som mp3-fil, indsende din egen musikvideo og stemme på din favoritvideo eller deltage i en quiz, lave din egen SIBI-T-shirt og meget andet. Gå ind på ibis.dk/abc og læs mere!

Sierra Leone

Sierra Leone er et land i Afrika. I år handler nogle af historierne i LæseRaketten om børn fra Sierra Leone.

Der bor 6,1 millioner mennesker i Sierra Leone. Det er lidt flere end i Danmark. Sierra Leone er næsten dobbelt så stort som Danmark.

Der findes diamanter og guld i Sierra Leone. Alligevel er Sierra Leone ikke et rigt land. Det er faktisk et af de fattigste lande i verden. Mest på grund af borgerkrig.

Fra 1991 til 2001 var der borgerkrig i Sierra Leone. Mange mennesker døde, og næsten to millioner mennesker flygtede. Det svarer til, at næsten alle mennesker, som bor på Sjælland, måtte flygte.

Under borgerkrigen var der mange børn, der blev tvunget til at være soldater. I Danmark skal man være 18 år gammel, før man kan være soldat. I Sierra Leone var nogle børnesoldater kun fem år gamle.

Næsten halvdelen af alle dem, der bor i Sierra Leone, er børn. Men der er mange af dem, der ikke går skole, for under krigen blev mange skoler ødelagt, og mange lærere måtte flygte. De børn, der ikke går i skole, arbejder for at tjene penge til deres familie. De laver børnearbejde.

De mennesker, der bor i Sierra Leone, bliver ikke så gamle. I gennemsnit bliver de kun 41 år. I Danmark bliver vi i gennemsnit næsten dobbelt så gamle.

Sierra Leone ligger tæt på ækvator, og derfor er der meget varmere end i Danmark. Det regner meget i regntiden, der ligger fra maj til december. Fra december til april er det tørtid, så her kommer der næsten ikke noget regn.

I skole med alle børn

TEKST OG MUSIK AF

ANDREAS BRÆSTRUP KIRSTEIN OG JENS MOGENSEN

C **Bb**
I skole med alle børn
F
Det' det der ska' åbne døren
Eb Bb/d C
Hele verden rundt
Bb
Så verden kan bli' et sted
F
hvor alle kan være med
Eb Bb/d C
Hele verden rundt

C
I drømmen der kan alting ske
C7/Bb
Her er tro, håb og sommersne
F
tro på at vi med tid
Eb
kan give skoleliv

C
Vi ønsker ønskeøen nær
C7/Bb
Gi'r plads til viden og til begær
F
og viser børn et sted
Eb
hvor de kan finde fred

C **Bb**
I skole med alle børn ...

Hent sangen som
MP3 på
ibis.dk/abc

I verden er der ulighed
børn der går op og børn der går ned
Men med lidt hjælp fra jer
er drømmen virk'lig nær

Vi ved at verden den består
af kærlighed der ikke forgår
At alle børn skal ha'
en dejlig skoledag

I skole med alle børn ...

I D-dur:

Omkvæd

:| D | C | G | F C |:

Vers

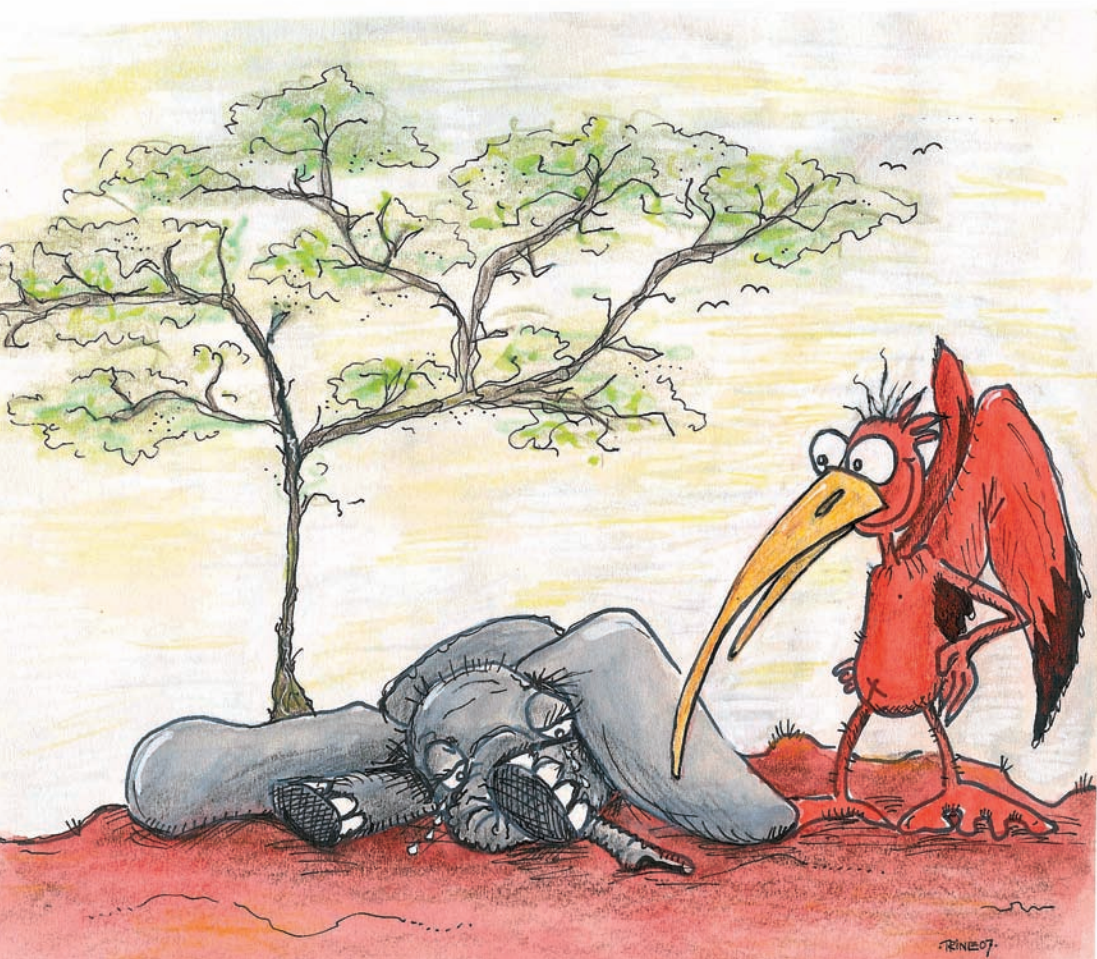
:| D | D7 | G | F |:

Elefanten uden ende

AF METTE MOU JENSEN

ILLUSTRERET AF TRINE SKOVMAND

»Hold da ferie, Sera. Din bagsmæk er vist røget sig en tur,« råbte Sibi, da han fik øje på Sera Lone og hendes flade og noget hullede bagdel. Sera Lone hørte godt Sibi, men hun sagde ikke noget. Hun blev bare liggende på den røde jord med hovedet gemt bag sine store, grå ører.

Sibi fløj ned fra træet og landede lige foran hende. Han forsøgte sig igen: »Hallo moster, er der nogen hjemme på øverste etage?« Sera Lone løftede det ene øre, så højre øje kom til syne. Sibi kunne se, at hun havde grædt. »Hvorfor græder du, Sera? Er det fordi bagsmækken bagtil er kaput?« spurgte han.

Sera Lone kiggede på Sibi og svarede lige så stille: »Hr. Styggesen har smidt mig ud af sit cirkus. Han siger, at han ikke kan bruge en babyelefant uden numse til noget som helst. Jeg har lavet det samme rutsjenummer i hans cirkus hver eneste dag de sidste tre år, og nu er min numse slidt helt væk. Jeg dur ikke til noget mere.« Tårerne begyndte igen at trille fra Sera Lones blå elefantøjne.

Av! Sibi fik helt ondt i maven over, at han havde spurgt så frækt. Han havde godt set Sera Lone og alle de andre babyelefanter knokle til forestillingerne i Hr. Styggesens cirkus. Han havde også hørt rygter om, at babyelefanterne arbejdede dag og nat. Faktisk havde Sibi hørt mange grimme ting om Hr. Styggesen. Noget af det værste var, at han altid var så utrolig tørstig. Han drak nemlig mange elefantøller. Han så samtidig også lidt mærkelig ud. Der strittede en kæp ud af hans ene øre. Han forsøgte at skjule kæppen bag sit fedtede hår, men det lykkedes ikke særlig godt. Når han drak, voksede kæppen. Jo mere han drak, jo større blev kæppen, og jo mere grov blev han over for babyelefanterne.

Sibi havde også hørt, at Hr. Styggesen en gang om året tog rundt til elefantforældrene i området. Han tog ud for at overbevise dem om, at deres små babyelefanter ikke skulle gå i skole, men at de i stedet skulle arbejde i hans cirkus. Hvis de

ville have deres elefantbørn til at blive til noget, skulle de arbejde for ham.

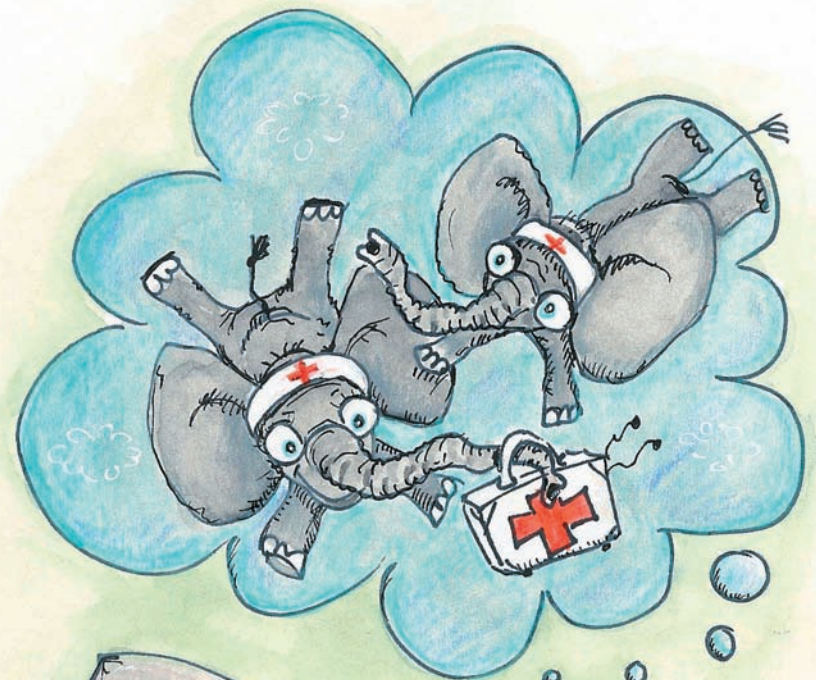
»Cirkus er hot, skolen er not,« sagde han altid. Underligt nok lykkedes det ham gang på gang at overbevise elefantforældrene. Måske var det, fordi han lokkede med jordnødder.

Sera Lone begyndte at græde igen.

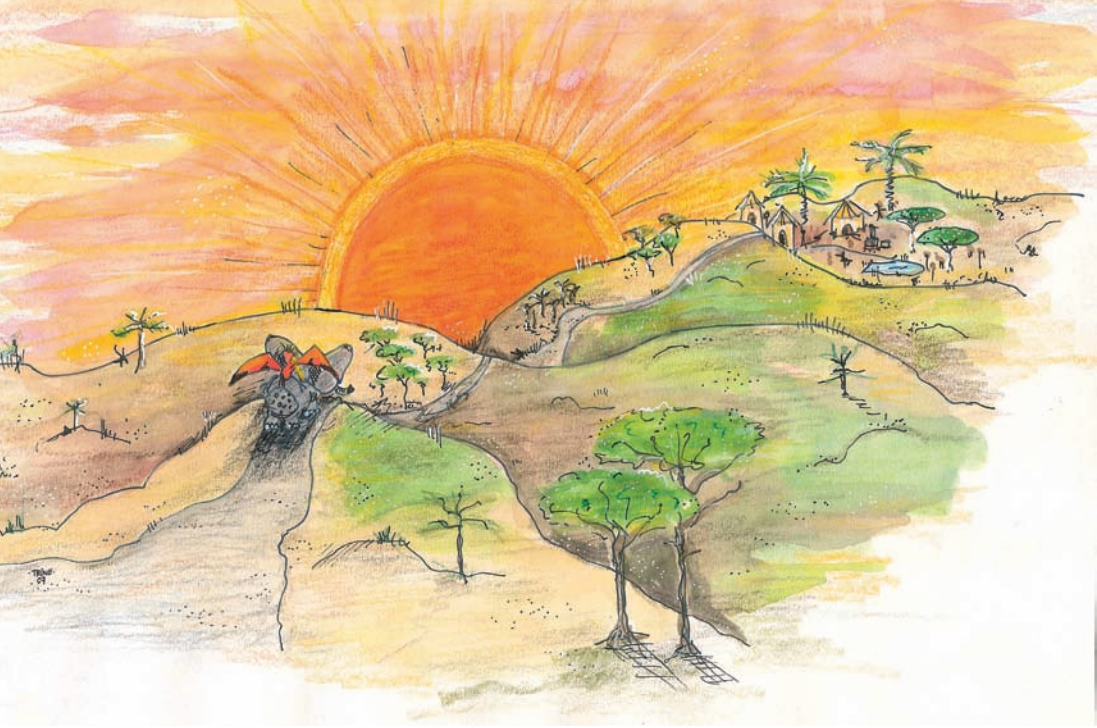
»Hvad skal jeg gøre, Sibi?« snøftede hun. »Hr. Styggesen har ødelagt mit liv. Jeg har altid ønsket mig at blive lægesekretær hos De flyvende Elefantlæger, men det kan jeg ikke, for jeg har jo aldrig gået i skole. Jeg kan hverken læse eller skrive. Og jeg kan heller ikke regne. Og nu kan jeg heller ikke gå i skole, for jeg har jo ingen numse at sidde på.«

Heldigvis var Sibi lidt af en superfugl. Faktisk var han ret klog. Han havde nemlig gået i skole og lært at løse problemer. Han svarede derfor kvikt:

»Ja, jeg kan godt se, at dine røvkasser der bagtil er røget sig en tur, men dem fikser vi. Ingen panik. Jeg har en plan.«

Sibi fløj op og satte sig til rette på Sera Lones brede ryg, mens han råbte:

»Så er det bare frem over stepperne, Sera.« Men Sera Lone rystede på hovedet, så snablen dinglede fra side til side. »Seraaaa, kom nu,« sagde Sibi med opmuntrende stemme. »Tænk på, at når enden er god, er alting godt!« Med de ord traskede Sibi og Sera Lone af sted ud over sletterne. Det gik op og ned og op og ned. Sera Lone var begyndt at få ondt i sin store, tunge elefantkrop, da Sibi pludselig fik øje på et skilt og råbte:

»Så er vi her, Sera.«

De nærmede sig skiltet, som stod foran indgangen til et stort hus. Sibi læste højt: »Velkommen til Allemandsskolen.« I det samme gik døren op, og ud kom en smilende løvinde i stramme leopardbukser. Hun havde sine elever lige i hælene. »I ligner nogen, der har brug for hjælp,« sagde hun.

Sibi nikkede og forklarede hende straks Sera Lones problem. Sibi nåede slet ikke at fortælle færdig, før babyzebraen med den bolsjestrubede T-shirt udbrød:

»Vi gør da bare ligesom i sidste uge, hvor vi lærte om, hvordan man bygger hytter langt ude på landet i de varme lande.«

Inden nogen havde set sig om, løb eleverne over mod marken, hvor køerne græssede. Kort tid efter kom de tilbage med armene fulde af kokasser. Nogle kokasser var mere nybagte end andre, men de var alle sammen bløde nok til, at de kunne mure Sera Lones slidte bagdel op igen.

»Stå bomstille, Sera, for nu skal rumpen fikses,« kom det fra babyzebraen. Der lød det ene klask efter det andet, ligesom når man laver mudderkager.

»Sådan,« sagde babyzebraen stolt og klaskede den sidste kage på.

»Nu skal du bare tørre, og så er din numse så god som ny.«

Sibi råbte fuld af begejstring: »Det skal jeg sige dig, Sera, den bagsmæk er en sikker vinder. Den er 100% i orden.«

»Hvor meget skal jeg betale for den?« spurgte Sera Lone, inden hun fortsatte: »Jeg vil måske kunne finde mig et andet arbejde og tjene lidt penge til jer.«

»Du skal overhovedet ikke betale. Og du skal slet ikke arbejde. Det bedste sted at arbejde er i skolen, og det eneste vi forlanger, er, at du starter her i vores skole allerede i morgen. Er det en aftale?« sluttede løvinden med et glimt i øjet. Sera nikkede, så snablen røg op og ned i luften.

Tidligt næste morgen mødte Sera Lone op på Allemandsskolen med en tør og fin numse. Hun var glad. Gladere end hun nogensinde havde været før. Men hun var også spændt. Løvinden startede timen med at uddele blå bøger til alle i klassen. Den hed noget med raket et eller andet. Sera Lone kunne ikke rigtig huske hvad, for der skete så meget nyt. Men to ting kunne hun huske. Den ene var, at de skulle starte på et nyt projekt, som hed Stop børnearbejde - 100% i skole. Den anden var, at løvinden havde fortalt, at hele 72 millioner børn blev holdt uden for skolen hver dag. Altså, de kom ikke i skole, men nu skulle Sera og hendes klassekammerater hjælpe dem med at komme i skole alligevel. Sera Lone fik en klump i halsen. Hun havde jo selv prøvet at være uden for skolen, fordi hun skulle arbejde i Hr. Styggesens cirkus. Selv om bogen handlede om rigtige menneskebørn, så ville Sera Lone gerne hjælpe. For uanset om man er zebra, elefant, eller menneske, ikke har nogen numse eller ben, så har man ret til at komme i skole. Det har alle ret til, tænkte Sera Lone ved sig selv. Hun var klar til at hjælpe. Klar til kamp. Alle skulle i skole. 100%.

Frøen

SKREVET OG ILLUSTRERET AF CARL QUIST MØLLER

Dengang jeg var lille, oplevede jeg noget, man næsten skulle tro var løgn.

Vi fik en ny pige i klassen, som hed Maja. Hun skulle sidde ved bordet lige foran mig. Hun var meget smuk, og jeg blev straks helt vild med hende og ville gerne have, at hun skulle lægge specielt mærke til mig. I regnetimen prøvede jeg at imponere hende med at svare på alle lærerens spørgsmål. Men det gik ikke så godt, for jeg var ikke særlig god til regning. I dansktimen skulle jeg skrive på tavlen, men det gik heller ikke så godt, for jeg var ikke særlig god til at stave. Og da jeg skulle

nævne tre forskellige nationalflag og sagde: »Afrikas flag, Langelands flag og New Yorks flag,« så grinede hele klassen og specielt Maja, for hun var selvfølgelig smadderdygtig til det hele.

Om aftenen besluttede jeg, at jeg ville liste mig ind i hendes have og spille en lille kærlighedssang under hendes altan. Der var helt mørkt i haven. Uden en lyd stillede jeg hele mit trommesæt op. Jeg vidste godt, at det havde været bedst, hvis jeg havde spillet guitar, men jeg kunne kun spille trommer. Jeg nåede ikke at spille særlig mange slag, før Maja og hendes familie stod ude på altanen og smed træsko og urtepotter efter

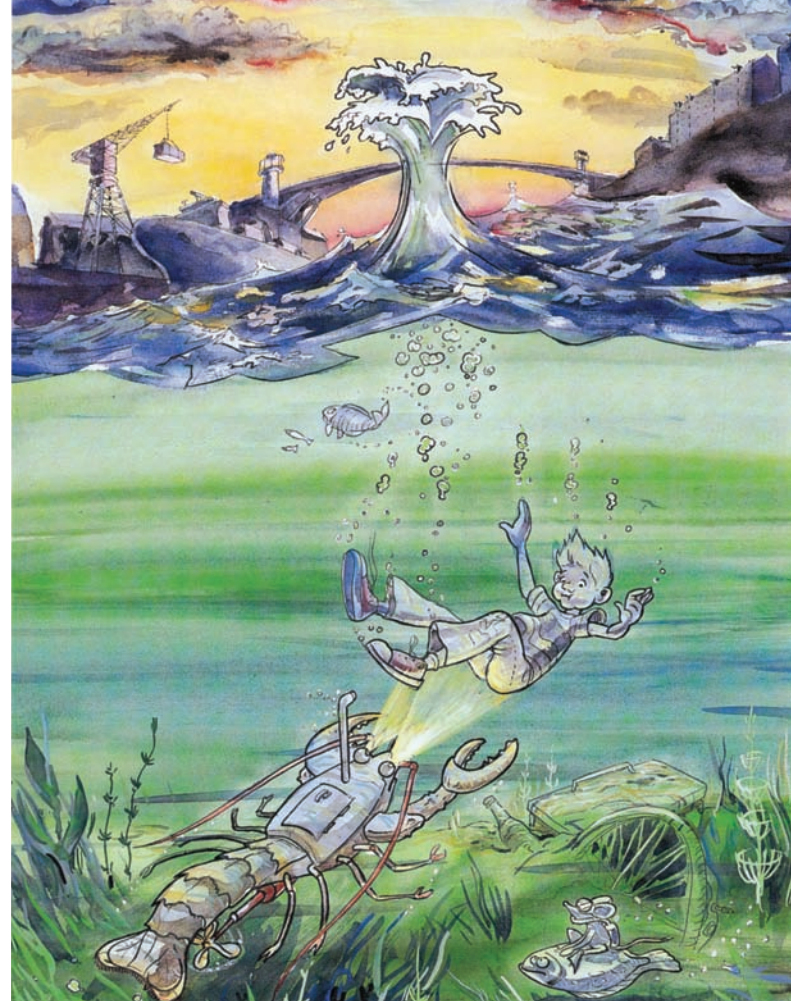
mig. De kunne vist ikke lide trommemusik. Men det værste var Majas storebror, som kom løbende ud af huset for at banke mig.

Jeg løb alt hvad jeg kunne, men han halede alligevel ind på mig og til sidst måtte jeg springe i havnen for at gemme mig. Det var midt om natten og efter et stykke tid gik Majas bror igen, fordi han ikke kunne se mig. Men jeg havde ligget i det mørke, kolde vand temmelig længe. Jeg sank ned mod bunden og var lige ved at drukne, da der pludselig kom en kæmpe hummer svømmende hen imod mig. Den greb fat i min krave og trak mig op på land. Mens jeg sad og hostede og spyttede havvand op, gik en lem op i hummerens ryg.

Op af hullet steg en lille frø med en krone på hovedet. Den havde indrettet sig i en tom hummerskal og brugte den som undervandsbåd.

Frøen præsenterede sig som Sambo og fortalte mig, at den var en forhekset prins. Den havde ventet nede i mosen i mange år og håbet på, at en smuk pige ville komme forbi og kysse den, så fortryllesen kunne blive ophævet. Men nu havde frøen Sambo besluttet at prøve chancen ude i havet, hvor alle de flotte piger svømmer rundt i lækre bikinier. Frøer kan bare ikke tåle saltvand, og derfor havde den været nødt til at lave den smarte hummerundervandsbåd.

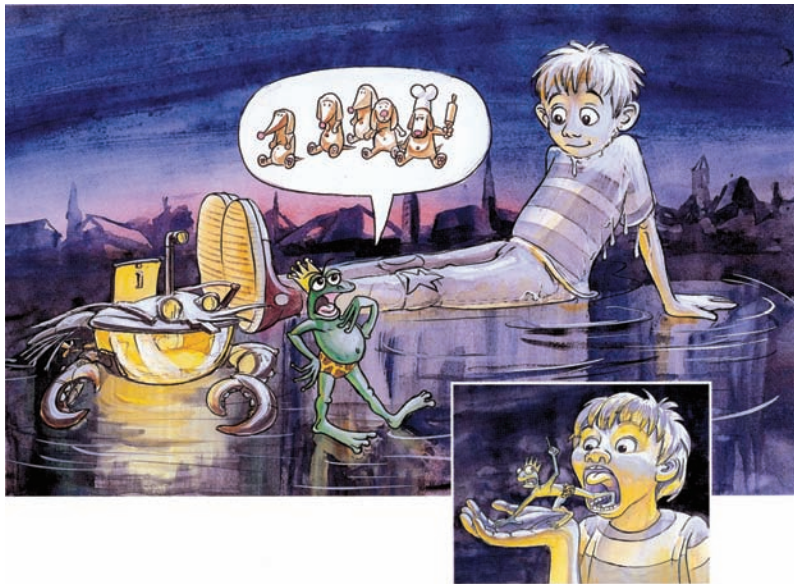
Jeg troede selvfølgelig ikke på den historie. En fortryllet prins! Et gammelt charmetrick. Den måtte være fuld af løgn, men jeg var alligevel temmelig imponeret over, at den kunne tale menneskesprog. Jeg fortalte min sørgelige historie om Maja, og

at jeg var så dårlig i skolen. Frøen sagde straks, at den kunne hjælpe mig. Den fortalte mig, at den kunne efterligne alle stemmer og tale fire forskellige sprog. Den kunne regne og var professor i geografi.

Frøen begyndte at efterligne manden fra radioavisen: »God aften. Det er radioavisen. Bageren på Nørregades gravhund har fået fem hvalpe. Alle ligner moderen på nær den sidste, som ligner bageren selv. Den blev født med bagerhue på og en kagerulle i hånden.«

Frøen sagde, at hvis den hoppede ind i min mund og gemte sig under min tunge, så kunne den efterligne min stemme og svare rigtigt på alle lærerens spørgsmål. Jeg måtte bare love, at jeg ikke ville synke, og hele tiden holde munden lidt åben, så den kunne trække vejret og høre hvad læreren sagde.

Den næste dag i skolen sad frøen under min tunge og efterlignede min stemme så godt, at alle troede, at det var mig der snakkede. Det gik smadder godt, lige indtil frøen begyndte at hviske små kærlighedsdigte til Maja. Det var enormt pinligt. Den hviskede nemlig ikke særlig lavt. Faktisk var det så højt, at alle i klassen kunne høre det. Jeg blev helt rød i hovedet og prøvede at få den til at holde op. Jeg lukkede munden, men den skubbede mine kæber op, og Maja kunne godt lide det. Det var som om frøen hypnotiserede hende med sine kærlighedsdigte.

Den hviskede:

»Åh smukke Maja, jeg kan ikke lade være selv om jeg så må ofre min ære.
 Min kærlighed er åhh så stor.
 Din hud er hvid som marmor.
 Dine læber er røde som et kirsebær,
 mit hjerte, det banker når du er nær.
 Violer er røde, og roser er blå,
 og du er så sød med sukker på.«

Maja var blevet helt rød i hovedet, og selv om klassen kiggede måbende på os, sagde hun: »Åh, hvor taler du smukt! Hvis bare du ikke havde så store stritører og sådan en opstopper med fregner på, ville jeg også ELSKE dig!«

Frøen Sambo, som stadig sad inde i min mund, råbte nu: »Det skal du slet ikke være ked af! Jeg kan bare få en plastisk operation og få lavet et lækkert fjæs!« Men Maja var ikke sådan at stille tilfreds. Hun lå hen over bordet, og med et drømmende blik sagde hun: »Åh ja! Og hvis du så også lige får krøllet dit hår og får farvet det sort som en afrikaner, så vil jeg kysse dig lige på stedet.« Jeg havde nu rejst mig fra stolen for at prøve at slippe væk. Men frøen råbte ud af min mund: »DET LOVER JEG DIG!« Maja greb fat i min krave, lukkede øjnene og truttede munden – parat til at kysse!

Jeg åbnede munden for at råbe om hjælp. Men i det samme sprang frøen ud og kyskede Maja på munden.

SMASK-KADA-BANG! Sagde det. Frøen Sambo forvandlede sig til en stor, flot afrikansk prins. Nu var Maja helt ekset. Da Sambo spurgte, om hun ville følge med ham og en dag blive Afrikas dronning, sagde hun straks: »JA!« De sprang op på en vogn med fire zebraer foran. (Sådan en havde de også lige pludselig! Er det ikke fantastisk?)

De skulle lige til at køre af sted, da Sambo drejede hovedet mod mig og sagde: »Du må altså undskyldte, at jeg snuppede pigen foran næsen af dig, men til din trøst kan jeg fortælle dig, at min lille søster, prinsesse Samba, hopper rundt som frø et sted nede i mosen. Hun er nok lidt svær at finde, for hun kan ikke tale som mig, men hun elsker trommemusik! Du kan jo gå ned i mosen og kysse dig lidt frem.«

Sambo og Maja forsvandt af sted mod Afrika i en røgsky. Der stod jeg helt fortabt. Hold da op, hvor var det synd for mig! Jeg ved ikke, hvor længe jeg havde stået der og kigget efter dem, men der må være gået temmelig lang tid, for der var pludselig ikke flere børn tilbage i skolen. Jeg begyndte at slentre af sted, men havde ikke lyst til at gå hjem. Først gik jeg lidt i den ene retning, så lidt i den anden. Uden at tænke over det var jeg kommet i nærheden af mosen. Jeg kunne høre frøerne kvække i aftenskumringen og kom pludselig i tanke om prinsesse Samba. Jeg lagde mig forsigtigt ned på alle fire og begyndte at kysse.

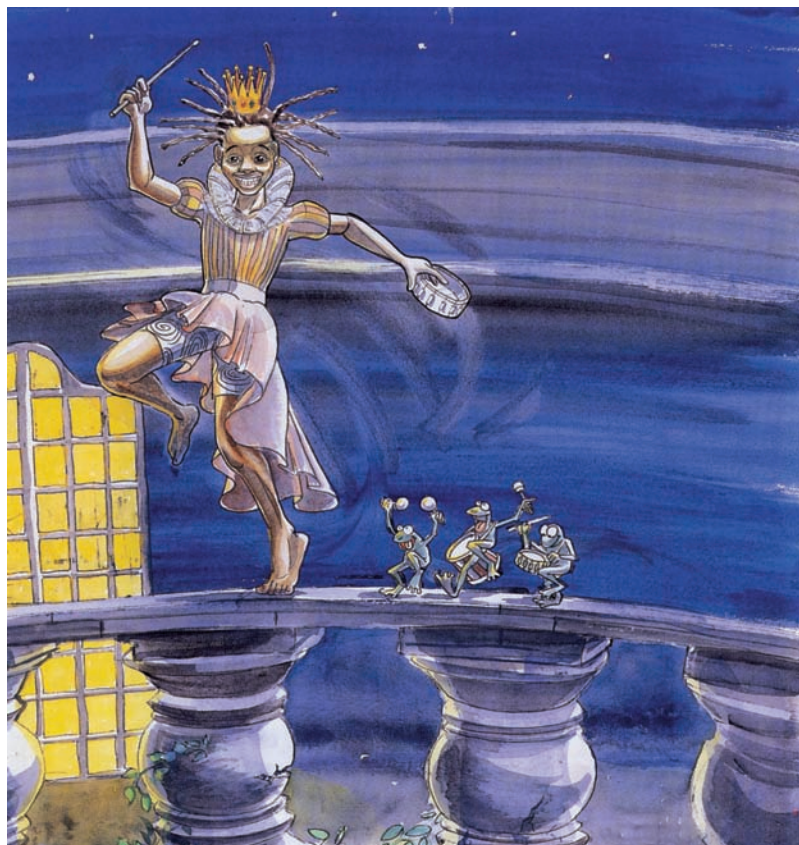
Den første frø blev til en struds! Den næste blev til en traktor! Men de fleste var bare almindelige frøer. Efter nogle timers forgæves kysken mistede jeg håbet. Jeg tog min tromme frem og spillede lidt for at finde trøst. Lyden lokkede en lille yndig frø frem. Den var blank og sort og kom dansende hen til mig. Jeg løftede den forsigtigt op. Da jeg kyskede den, lød der SMASK-KADA-BANG! Og den lille dansefrø blev til den smukkeste prinsesse! Det var Sambos lillesøster, prinsesse Samba.

Hver aften spillede jeg trommer nede i haven, mens hun dansede afrikansk dans oppe på altanen. Vi fik en masse børn

... De blev alle sammen til små frøer, men så lavede vi et stort frøorkester ... Det er rigtig nok!

Vores CD hedder »Frømanden Og Frøken Frølår« ... Du kan selv spørge nede i musikforretningen! ... Øh ... Næj ... He, he ... Den er vist for resten udsolgt!

Reginatu læser højt

AF RENÉ JACOBSEN OG KIRSTEN BJØDSTRUP JENSEN
FOTO AF LOTTE ÆRSØE

Jeg er meget spændt og kan næsten ikke vente, til det bliver min tur. Jeg ved, at jeg er god til at læse op, og jeg glæder mig til at vise det, men jeg er også nervøs. Jeg kan mærke det i min mave. Foran mig kan jeg høre Kaoumas stemme. Den lyder nervøs og koncentreret. Bag ved mig går vores lærer frem og tilbage. Jeg kan ikke se hende, men jeg kan høre hendes skridt. Jeg lukker øjnene og prøver at koncentrere mig, men det lykkes ikke. I stedet hører jeg min mors stemme, da hun vækkede mig i morges.

»Reginatu, Reginatu, du skal op. En pige på 10 år ligger ikke og sover længe, hun skal hjælpe sin mor.« Hendes stemme er blid, men også bestemt. Sådan er min mor.

Hver morgen hjælper jeg min mor. Først gør vi morgenmaden klar. Det er nemt, for det er altid resterne fra aftensmaden, der skal varmes. Mor har allerede gjort bålet klar, så inden længe sidder vi og spiser. Jeg nyder maden, for jeg ved, at jeg ikke får noget igen, før det bliver aften.

Min far er hurtigt færdig med at spise og gør sig klar til at gå i marken. Jeg gør mig også klar, men ikke til at gå i skole. Det skal jeg først senere på dagen. Nu skal jeg hjælpe min mor. Jeg tager kosten og fejer rundt om huset, mens min mor rydder op efter morgenmaden. Bagefter skal jeg hjælpe hende med at bringe varer til markedet.

Min mor blander shampoo, som hun sælger på markedet. Vi hælder shampooen op i to store baljer. Min mor bærer den ene på hovedet, og jeg bærer den anden. Jeg elsker at gå bag hende på vej til markedet. Hun ser flot og rank ud med baljen på hovedet. I det øjeblik tænker jeg, at jeg gerne vil være som hende. Men jeg vil også gerne have et andet liv end bare at sælge shampoo. Det er derfor, jeg er så glad for skolen, for når man kan læse, skrive og regne, så kan man alt muligt. Tror jeg.

Jeg har kun gået i skole i et år, selv om jeg lige er blevet ti år. Da jeg var mindre, blev jeg sendt til Kenama for at bo hos min tante. Det var meningen, at hun skulle sende mig i skole. Men skole blev der ikke noget af. Jeg skulle bare arbejde hver dag.

Da min mor fandt ud af, at jeg alligevel ikke kom i skole, tog hun til Kenama og hentede mig hjem. Jeg kunne se på hendes ansigtsudtryk, at hun havde en plan. Hun sagde ikke noget på vejen. Da vi kom hjem, sagde hun med alvorlig stemme, at nu

skulle jeg i skole. Så flækkede hendes ansigt i et stort grin, og hun skubbede kærligt til mig. Hun sagde, at selv om jeg var en stor pige, så var det ikke for sent at komme i skole, og at der var en ny skole for børn, som ikke havde gået i skole endnu. Jeg grinede, fordi min mor gjorde det. Jeg vidste nemlig ikke rigtig, hvordan det ville blive at gå i skole. Det ved jeg nu, for jeg går her hver dag, og jeg synes selv, at jeg er dygtig.

Når jeg har hjulpet min mor til markedet, går jeg hjem igen. Jeg skal først i skole om eftermiddagen. Inden jeg går i skole, kigger jeg på mine lektier. Jeg har lavet dem. Det gør jeg nemlig om aftenen, når vi har spist vores sædvanlige aftensmad, som er ris og grøntsager.

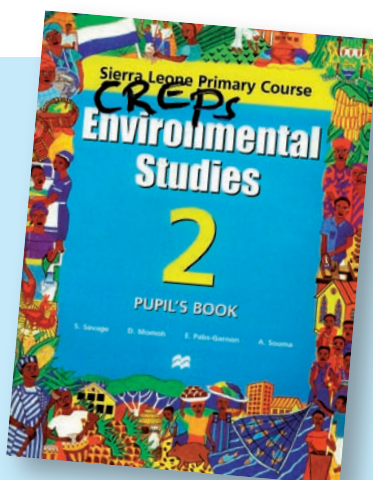

Når jeg går hjem fra skole, følges jeg nogle gange med mine veninder. Vi pjatter og leger og snakker om, hvad vores yndlingsfarve er. Min yndlingsfarve er rød. Jeg ved ikke hvorfor, men rød gør mig glad. Nogle gange snakker vi om, hvad vi gerne vil være, når vi bliver voksne. Jeg vil gerne være lærer.

Pludselig kan jeg høre min sidemands stemme. Han er begyndt at læse højt. Nu er det snart min tur. Jeg bliver lidt spændt. Jeg stirrer stift ned i bogen, mens jeg følger oplæsningen med pegefingeren. Snart er det min tur til at læse højt. Jeg glæder mig, for jeg ved, at jeg er god til at læse. Alligevel er jeg nervøs, for måske er jeg heller ikke så god, som jeg tror? »Reginatu - så er det dig.« Lærerens stemme giver ekko i mine ører, og pludselig flyder bogstaverne ud for mine øjne og bliver helt utydelige. Men det er kun et kort sekund. Så slapper min krop af, og jeg kan høre min egen stemme læse stille og roligt. Jeg er god til at læse.

**Reginatus skolebog
koster 40 kr.**

**Ét års skolegang for Reginatu
i En Ny Fremtid-skolen
koster 370 kr.**

Fra Reginatus skolebog

Vi har alle brug for de samme ting.

Vi har brug for et hus at bo i.

Mennesker bor i forskellige slags huse.

Tegn hvilken slags huse, der er i det område, hvor du bor.

Vi har alle brug for mad.
Vi spiser forskellig slags mad.
Det her er noget af det, vi dyrker i vores skolehave.
Vi sår frø og vander planter.

Hvilke slags mad dyrker I der, hvor du bor?

Bo og Jon leger slave

AF ANDREAS BRÆSTRUP KIRSTEIN

ILLUSTRERET AF RASMUS BREGNHØI

Bo er sur. Rigtig sur!
Han er også ked af det.
Hans mor og far vil ikke hjælpe ham.

Bo vil bare gerne have den pc.
Hans mor siger: »Du har ikke penge.«
Og hans far siger: »Og så kan du ikke købe den pc!«
Og nej, de vil ikke give ham penge til den.

»Penge er noget, man får,
når man har et job,«
siger hans far.
Bo ser på ham og siger:
»Jeg går i skole og kan
ikke også arbejde,«
Hans far siger: »Dit
arbejde er at gå i skole!«
»Ja, det er vigtigt at lære
noget,« smiler Bos mor.

Bo går. Han gider ikke høre på de dumme voksne.
Han vil også have penge.
Han gider ikke gå i skole.
Det er ikke sjovt at gå i skole.
Han vil arbejde og tjene penge!

Han går ud på vejen.
Nu skal han finde et job.
Der kommer Jon på sin cykel.
Han smiler, da han får øje på Bo.

»Hej Bo,« råber Jon.
»Hej,« siger Bo surt.
»Er du sur?« spørger Jon.
»Ja, jeg vil gerne købe en pc,
men jeg har ingen penge,«
siger Bo.

Bo får en god ide.
»Jon, vil du hjælpe mig med at tjene penge?«
siger Bo.
»Ja, det vil jeg gerne,« siger Jon.
»Min nabo har et træ med røde æbler.
Dem skal du hente,« siger Bo.

»Må man godt det?« siger Jon.
»Ja, ja, så sælger vi dem til en butik og får penge,«
griner Bo.
»Hvad skal du så lave?« siger Jon.
»Holde øje med dig. Jeg er chef, og du er min slave!«
griner Bo.

»Nå, sådan!« siger Jon.
Jon er oppe i træet nu.
Han samler mange æbler!
»Det ser godt ud,« råber Bo, »men skynd dig lidt!«

Jon er nede igen, og han har mange røde æbler med.

»Jeg tror, der er 20 kilo,« siger Bo.

»Sejt,« jubler Jon.

»Nu skal jeg have penge for de æbler,« siger Bo.

»Vi skal have penge for de æbler,« siger Jon.

»Nej!« siger Bo, »for du er slaven,
og han får ikke penge.«

»Øv,« siger Jon.

»Bær så de æbler ned til den butik,« råber Bo.

Da de er kommet frem, siger Bo til manden:

»Vil du købe mine æbler?«

»Hvor har du dem fra?« spørger manden.

»Dem har Jon taget, han er min slave!« griner Bo.

»Så vil jeg ikke have dem,« siger manden.

»Hvorfor ikke det?« siger Bo.

»For jeg køber ikke æbler fra folk,
der bruger slaver til at plukke dem,« siger manden.

»ØV, ØV, ØV,« siger Bo.

»Børn skal gå i skole og ikke være slaver,«
siger manden.

Jon griner, »Så kan du lære det,« siger han.

Bo griner også nu.

»Skal vi ikke gå hjem til mig og lave slave-kage?«
siger han.

»Du mener vel en æble-kage?« fniser Jon.

»Ja, jeg gør så!« griner Bo.

Godmorgen Benjamin

AF KIRSTEN BJØDSTRUP JENSEN

FOTO AF LOTTE ÆRSØE OG KIRSTEN BJØDSTRUP JENSEN

Hej, jeg hedder Benjamin.
Jeg er 8 år gammel.

Jeg kommer fra Sierra Leone.
Sierra Leone er et land i Vestafrika.

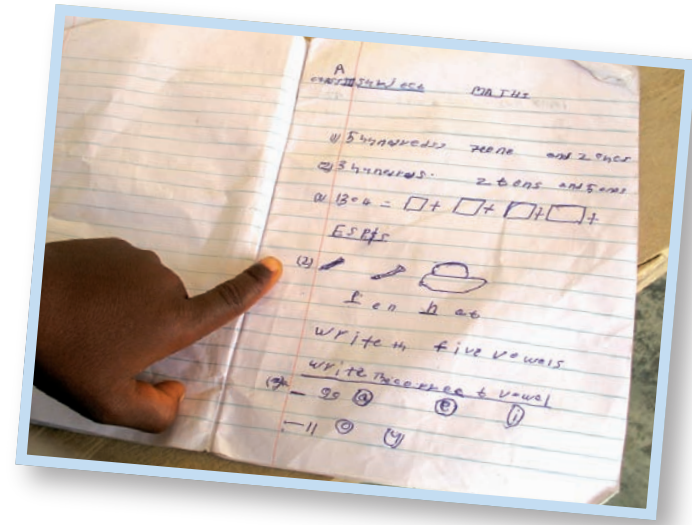
Min bedste ven
hedder Fudiy.
Vi spiller tit fodbold.
Jeg er angriber.

Her er mit hus.
Jeg bor sammen med min mor og far.
Min tante og min kusine bor her også.

Jeg går i 2. klasse.
Jeg er glad for at gå
i skole.

Det bedste er, når vi skal skrive.
I går havde jeg billedkunst.
Jeg tegnede en blyant og en hat.
Se, her er min bog.

I skolen skal
alle have skole-
uniform på.
Min tante
hjælper mig.
Skoleuniformen
skal sidde pænt.

Jeg spiser ikke morgenmad, når jeg står op. Min mor giver mig en bolle med. Jeg har også en flaske vand med. For der er kun en vandhane på hele skolen.

Jeg gemmer altid pengene i strømperne. Så er der ikke nogen, der kan stjæle dem. Og pengene kan ikke falde ud af min lomme, når jeg løber.

Jeg får også penge med. For dem kan vi købe kage eller ris med grøntsager. Det kan jeg købe på gaden lige foran skolen.

Jeg går til skole. Jeg følges med min kusine. Jeg passer på hende på vejen.

Hvordan var din morgen?
Hvordan kom du i skole?

Kom i Guinness Rekordbog

Vil du gerne i Guinness Rekordbog? Så kan du og din klasse være med til at slå rekorden i »Verdens største klassesstime«. Forestil dig, at du har time med over en million elever på samme tid. I sidder hver i jeres klasseværelse jorden over og får præcis den samme undervisning samtidig på jeres eget sprog. Er det ikke en vild tanke? Det sker i aktionsugen i år, og du kan være med.

En god Sag

»Verdens største klassesstime« er endda en verdensrekord for en god sag. Vi laver verdensrekordforsøget for at gøre opmærksom på, at alle børn skal i skole inden år 2015 (se side 106). Jo flere vi er med, jo flottere bliver rekorden, og jo flere kommer til at høre om det. Måske kan I invitere jeres forældre med? Eller andre på skolen? Måske kan I endda komme i avisen med det, hvis I bliver rigtig mange?

Politikerne på skolebænken.

Faktisk er det jo politikerne, der har lovet alle børn, at de kan komme i skole inden år 2015. Men 72 millioner børn i verden mangler stadig en god skole. Måske kan I invitere en politiker til at være med i rekordforsøget. Så er det jer, der sætter politikerne på skolebænken og lærer dem, hvorfor de skal holde, hvad de har lovet. I kan også invitere andre per-

soner, som I tror, kan gøre noget for at få flere børn i skole på en eller anden måde. Tal om det i klassen – Hvem kunne I godt tænke jer at få ud på jeres skole? (Se ibis.dk/abc)

Rekordforsøget foregår den 23. april kl. 10.00 i Den Globale Aktionsuge. Spørg din lærer hvordan I kan være med. Eller gå ind på ibis.dk/abc og læs mere.

Her kan du også læse mere om Den Globale Aktionsuge og få ideer til, hvem I kan invitere ud på jeres skole.

Den gamle rekord for Verdens største klassesstime blev sat i aktionsugen 2003. Den var på 1.515.022 elever. 36.307 danske børn var med dengang. Hvis vi alle sammen er med i år, tror jeg godt, vi kan slå rekorden!

Totalt urealistisk ...

AF JENS KOVSTED

ILLUSTRERET AF KIM SVARER

»Du må ikke være med,« sagde Morten. »Bliv udenfor.« Jeg var halvejs inde i klassen, og nu begyndte Morten pludselig at lukke døren i hovedet på mig?

»Hva',« sagde jeg. »Lad mig komme ind.« Det var som om, jeg ikke helt havde forstået, hvad han sagde. Som om han havde sagt det til en anden. En anden dreng på en anden skole på en helt anden planet.

»Nej,« sagde Morten og smilede mærkeligt. »Vi har emneuge, og du må ikke være med!« Jeg trådte baglæns. Jeg kunne

mærke, hvordan en trykkende fornemmelse bredte sig fra maven op til halsen. Døren gled i, og jeg stod alene ude på gangen. Min lærer havde smidt mig ud ...? Jeg var jo ikke en gang kommet for sent? Eller ... ikke ret meget i hvert fald. Højest fem minutter. Og vi plejede at blive lukket ind. Jeg tog i døren. Den var låst.

»Sæt dig ned og vent,« råbte Morten inde bag døren. »Du kommer IKKE ind!«

Det der med at sætte sig ned, havde han nu ikke behøvet at sige, for mine ben eksede under mig. Jeg ved ikke, hvor længe jeg sad på gulvet, men det føltes som en evighed. Havde Morten opdaget, at det var mig, der havde smurt leverpostej på Skole Oles stol? Var der nogen, der havde sladret om vandbomben i biblioteket? Eller var jeg virkelig kommet så meget for sent?

»Hva' så? Gider du heller ikke gå ind til Vorten?«

Klaus stod lige ved siden af mig. Jeg havde overhovedet ikke hørt ham komme. »Han er også en knaldperle,« fortsatte Klaus og efterlignede Mortens stemme »Hør godt efter unger. Det her digt er så smukt som en solopgang. Jeg føler mig så ...«

»Morten smed mig ud,« afbrød jeg. »Han var totalt mærkelig. Han sagde, at jeg ikke måtte komme ind.« Klaus så på mig og rystede på hovedet.

»Hold op. Du kan da bare ...« Klaus tog i håndtaget, hvorefter Morten råbte:

»NEJ! Sæt dig ned og vent!«

»Årh hvad,« sagde Klaus og stirrede på mig. »Hvor er det vildt! Det er præcis ligesom i filmen«

»Hvaffor en film?« sagde jeg forvirret. Klaus stak hovedet helt ned til mig og hviskede:

»En gyserfilm! Jeg så den forleden. Den handlede om et helt vildt ulækkert rumvæsen, der overtog en lærers krop og stjal børnenes hjerner. Alle børnene blev til ZOMBIER. Det var totalt klamt.«

»Et rumvæsen? Zombier? Klaus, helt ærligt,« sagde jeg træt, »det er jo totalt urealistisk.«

»... Hvad havde Morten på?« spurgte Klaus og så pludselig meget klog ud.

»Øhhh,« svarede jeg. »Han ... øhh ... havde noget orange tøj på. Faktisk lignede det en ... kjole?«

»Nemlig,« sagde Klaus. »Sådan var det også i filmen. Rumvæsener elsker åbenbart grimt tøj.« Jeg rystede på hovedet. Klaus var altid fuld af åndssvage ideer. Det var ham, der

havde påstået, at man kunne svæve ned fra taget af gymnastiksalen, hvis man holdt et håndklæde over hovedet. Og det var også ham, der havde fortalt, at lærerne havde sat skjulte kameraer op ude på toilettet, så de kunne se, om man tisede ved siden af eller glemte at vaske hænder. Men vi fandt aldrig de skjulte kameraer, og Theo brækkede benet, da han hoppede ud fra gymnastiksalens tag.

Jeg var færdig med at høre på Klaus' tossede ideer. Helt færdig. Men ... det var alligevel lidt mærkeligt.

»Hvad skete der i filmen?« spurgte jeg.

»Det var totalt sejt,« hviskede Klaus. »Rumvæseneret fanger alle på nær en dreng, der ender med at gå til modangreb og befri alle de andre. Til sidst kommer han i tv og får en medalje og alting.«

»Får rumvæseneret en medalje?« spurgte jeg.

»Narj,« sagde Klaus. »DRENGEN får en medalje. Det var jo ham, der var helten. Han reddede de andre. Ligesom vi gør nu.« Klaus slog ud med armen på en meget helte-agtig måde.

»Vi smadrer det lede rumvæsen. Det kommer til at fortryde, at det valgte Sundby Lilleskole.«

Jeg blev nødt til at sætte mig ned igen. Det er trods alt ikke hver dag, at et rumvæsen overtager ens læsers krop for at suge hjernen ud på alle ens venner. Men jo mere jeg tænkte over det, desto mere rigtigt lød det. Hvorfor skulle Morten ellers smide mig ud? Hvorfor skulle han ellers gå i orange kjole? Og hvorfor skulle han ellers smile så mærkeligt?

»Kommer du med?« spurgte Klaus. »Jeg har en plan.« I samme øjeblik kunne jeg høre Morten. Han sang! En mærkelig, messende sang, der bestemt ikke lød som noget jeg

havde hørt før. Der var ingen tvivl længere: Morten var et rumvæsen! Jeg vendte mig og spurtede efter Klaus.

»Hvorfor kan vi ikke bare sige det til en af de andre lærere?« råbte jeg, mens jeg forsøgte at indhente Klaus.

»Det kan vi ikke,« hylede Klaus tilbage. »De ...«

Mere nåede han ikke at sige, for nu kom Søren, der var dansk-lærer i femte, gående rundt om hjørnet. Klaus og jeg stoppede, som om vi var løbet mod en mur. Søren havde også kjole på! Hans var rød, og på hovedet havde han en grim, lille hat, der mest af alt lignede en sofapude.

»Hov, hov,« sagde Søren og smilede. »Hvor skal I hen i den fart?«

»Bææææhh,« sagde jeg, og hvis Klaus ikke havde afbrudt mig, var jeg nok bare fortsat med det.

»Vi skal ... øhh ... hente noget til Morten,« sagde Klaus.

»Og det haster helt vildt.«

»Okay,« sagde Søren. »Bare I ikke kommer til skade.«

Men på det tidspunkt var vi allerede væk. Vi spurtede ned ad gangen som om selveste skoleinspektøren var i hælene på os.

»Sådan var det også i filmen,« pustede Klaus. »Alle de voksne var rumvæsener. Vi må klare os selv - ligesom drengen i filmen.« Og selvom jeg tonsede af sted, blev jeg alligevel helt kold. Klare os selv? To drenge mod en flok hjerne-sugende rumvæsener med dårlig tøjstil? Det lød ikke let - ikke engang i en gyserfilm.

»Vi skal ind her,« sagde Klaus og pegede på gymnastiksalen.

»Du henter Stink-aben, mens jeg skærer to reb ned inde i salen.«

»Stink-aben og to reb?« sagde jeg. »Hvad skal vi med ...«

Klaus rystede på hovedet.

»Jeg har jo en plan, ikk? Skynd dig nu ind og hent Stink-aben. Jeg tror vi smed den ind i pigernes omklædningsrum.« Før jeg kunne svare, var Klaus væk.

Stink-aben var en gammel gymnastikpose. Der var ingen, der vidste, hvem der havde glemt den, eller hvor længe den havde ligget nede i gymnastiksalen, men den stank. Den lugtede som en blanding af sure tæer, sved og gamle madpakker. Ikke ligefrem noget man har lyst til at stikke næsen i. Vi plejede at kaste Stink-aben efter hinanden og allerhelst efter pigerne, der hylede ekstra højt, når Stink-aben var i nærheden. Faktisk var Stink-aben det næstbedste ved at have gymnastik - kun overgået af muligheden for at smide de andres tøj ind under bruseren.

Jeg åbnede døren. Gangen var tom. Måske var jeg heldig? Måske var der ingen, der havde gymnastik? Jeg lirkede døren til pigernes omklædningsrum op. Stink-aben låovre i det modsatte hjørne. Jeg kunne lige se det øverste af den grønne pose. Med øjnene stift rettet mod Stink-aben, gik jeg ind i omklædningsrummet, og det var først halvvejs inde, at det gik op for mig, at rummet var fyldt med piger. Der var mere end tyve piger derinde - fra NIENDE klasse!

»AIIIIIIIIIIHHHH!« Pigernes skrig kunne have vækket min Onkel Oluf, og han er endda både døv og doven.

»Hvad laver den lille gris herinde?« hylede en af pigerne.

»En lurert!« vrælede en anden. Jeg kiggede mig desperat

omkring, men jo mere jeg kiggede, desto mere hylede pigerne. Tre af de største piger begyndte at bevæge sig nærmere. Og det så bestemt ikke ud som om, de havde tænkt sig at byde mig velkommen og give mig en rundvisning i deres omklædningsrum. Jeg kastede mig over til den modsatte væg, greb Stink-aben og svang den over hovedet. Det lugtede så dårligt, at jeg næsten besvimede; men det virkede. Pigerne hylede så højt, at jeg ikke hørte Klaus kalde. Det var først, da jeg tumlede ud på gangen og lukkede døren bag mig, at jeg fik øje på ham.

»Fik du den?« spurgte han dumt, mens jeg stadig stod og svingede med Stink-aben.

»Ja, ja,« svarede jeg og kiggede på ham. »Hvad er der sket med dig?« Klaus' næse blødte, og han havde en stor bule i panden.

»Jeg ... øh,« mumlede Klaus og pegede på det lange, tykke reb, han havde over skulderen. »... Jeg skar det over, mens jeg selv hang i det. Jeg tænkte ikke over det, og så lå jeg pludselig på gulvet.« Jeg begyndte at fnise, hvorefter Klaus blev sur og sagde, at han i hvert fald ikke hentede flere reb, og at vi nu måtte klare os med ét reb. Hvis jeg havde vidst, hvad han ville bruge rebet til, havde jeg nok sagt, at vi slet ikke skulle bruge nogen. Men det anede jeg jo ikke, så jeg sagde bare:

»Hvad nu?«

»Nu,« sagde Klaus og så ekstra snedig ud. »Nu skal vi have fat i Skole Oles støvsugerpose.«

»Skole Ole?« gentog jeg, som om jeg havde hørt forkert. »Tænker du på DEN Skole Ole? Verdens sureste pedel? Den Skole Ole, der hængte Kenneth fra fjerde op på en knage og

som låste Ludvig og Kasper inde i et skab? Er det ham du tænker på?«

»Ja,« sagde Klaus og vendte sig om. »Er der måske noget galt i det?«

»Nej, nej,« sagde jeg spydigt. »Skole Ole er nok også den eneste, der ville blive flinkere af at blive besat af et rumvæsen. Han kan i hvert fald umuligt blive værre.« Klaus trak på skuldrene.

»Du tør måske ikke ...?« Jeg kunne mærke varmen stige op i mine kinder.

»Jo, jeg gør!« vrissede jeg og fulgte efter Klaus ned i kælderen.

Vi gik gennem fyrrummet, hvor varmen og lydene fra rørene fik rummet til at virke levende. Det var næsten som om Skole Ole hørte til hernede. Som om dem, der havde bygget skolen

for over hundrede år siden havde puttet ham derned samtidigt med fyret og de mange rør. Der var nogle, der sagde at Skole Ole boede i kælderen. At han aldrig gik hjem.

Vi kunne se lys inde fra kontoret. Mit hjerte hamrede så højt, at jeg var sikker på, at Ole kunne høre det. At han hvert øjeblik ville komme farende ud og fange os. I stedet prikkede Klaus mig på skulderen, så jeg hoppede en halv meter op i luften og ville være spurtet væk, hvis han ikke havde holdt mig.

»Jeg lokker ham ud,« hviskede Klaus. »Så løber du ind og snupper posen fra hans støvsuger.« Og inden jeg kunne nå at protestere, var Klaus løbet ned til fyret, hvor han begyndte at dreje på et stort, rødt håndtag.

Fyret hostede og rumlede og gik så pludselig i stå. Et øjeblik var der helt stille i kælderen. Så åbnede Skole Ole døren til sit kontor. Han stod og svajede i sin beskidte undertrøje. Så samlede han en svensknøgle op fra bordet og traskede ned mod fyret.

Lige så snart han var ude af syne, hoppede jeg frem fra mit skjul og løb ind i kontoret. Der lugtede af cigarer og gamle aviser. Støvsugeren stod i hjørnet. En stor, tykmavet fætter, der desværre var helt umulig at åbne. Jeg hev alt hvad jeg kunne, men det hjalp ikke. Den åndssvage støvsuger ville ikke op. Jeg asede og masede lige indtil ...

»Jeg vidste ikke, at vi havde fået rotter i kælderen.« sagde Skole Ole henne fra døren. Jeg rejste mig og prøvede at løbe, men det var som om mine sko vejede 200 kilo. Skole Ole kom nærmere. Han havde stadig svensknøglen i hånden.

»Ja ... øhh ... så er ... øhh ... den støvsuger vist i orden,« sagde jeg og prøvede at lyde som den mekaniker, der engang havde lavet min fars bil.

»Min støvsuger fejler skam ikke noget,« hvislede Skole Ole.

»Nej, nej, nej, klart nok. Det ... øhh ... er en rigtig god lille støvsuger,« sagde jeg og bøjede mig ned.

»Ja, du er en rigtig god lille støvsuger, er du ikk?« mumlede jeg og klappede støvsugeren.

»PLOOOIING!« Låget på støvsugeren fløj op i luften og landede foran Skole Oles fødder.

»Hva'? ... Hva' laver du, knægt?« kvækkede Skole Ole.

»Ikk' noget,« sagde jeg og fumlede ved støvsugeren.

»SVUUUUUMMMMMH,« sagde det, og så gik den i gang med at suge.

»Hov! Pas dog lige på,« sagde Skole Ole og forsøgte at gribe slangen. Men det skulle han aldrig have gjort.

»SVUUUP!« og så sad slangen fast på hans næse.

»NJÆÆÆLP!« hylede Skole Ole og forsøgte at hive slangen af »NJÆÆÆLP!«

Jeg greb støvsugerposen. Skole Ole forsøgte stadig at hive slangen af, men det så ud som om, den sad rigtig godt fast. Hvor fast ville jeg helst ikke vide. Faktisk ville jeg allerhelst være så langt væk som muligt, når han fik sin næse fri.

»Fik du den?« spurgte Klaus, da jeg kom oksende op af kælderen med posen under armen.

»Ja,« vrissede jeg. »Men nu gider jeg heller ikke skaffe flere tumpede ting.«

»Det behøver du heller ikke,« svarede Klaus. »For nu har

vi det hele. Vi skal bare op på anden sal.« Jeg orkede ikke at protestere og fulgte efter Klaus op af trappen. Jeg var efterhånden også godt nysgerrig efter at høre hans plan.

»Sådan!« sagde Klaus stolt. Vi stod i gangen over vores klasseværelse, og Klaus havde bundet den ene ende af rebet rundt om radiatoren og smidt den anden ud af vinduet.

»Nu er vi klar.«

»Klar til hvad?« spurgte jeg, mens Klaus bandt Stink-aben fast i sit bælte og kravlede op i vindueskarmen.

»Til at gå til angreb,« sagde Klaus og kiggede mærkeligt på mig. »Vi kravler ned ad rebet og svinger os ind ad vinduet. Ligesom i filmen.«

»Det kan vi da ikke,« sagde jeg og rystede på hovedet.

»Det er totalt urealistisk.«

Klaus lod som om, han ikke hørte mig og fortsatte: »Når vi kommer indenfor, kaster du støvsugerposen ned i gulvet foran Morten. Så skal Stink-aben og jeg nok klare resten.«

»Det er den mest åndssvage plan, jeg nogensinde har hørt,« sagde jeg.

»Gu' er det ej,« sagde Klaus, »den virkede i filmen. Jeg så det selv. Og hvis du synes, den er så åndssvag, så kan du jo bare foreslå en bedre. Men det skal være nu, for rumvæsenet begynder snart at suge hjerner ud.«

Jeg havde selvfølgelig ikke nogen bedre plan, og få øjeblikke senere sad jeg oppe i vindueskarmen sammen med Klaus. Langsomt ... ganske langsomt begyndte vi at åle os ud af vinduet. På film ser den slags altid let ud. Helten nærmest spadserer ned ad væggen og svinger sig ind ad vinduet i en regn af

glasskår. Men sådan gik det ikke helt. Det så i hvert fald ikke særlig helteagtigt ud, da Klaus og jeg øffede os ned ad rebet. Jeg hang nederst og måtte kravle hurtigere og hurtigere for ikke at få Klaus' ende i hovedet. Ingen af os turde se ned, og til sidst skvattede vi ind ad det åbne vindue og landede med et brag på gulvet foran Morten.

»Hva'?'« sagde Morten og bøjede sig ned. »Hvad sker der?«

Jeg så ud over klassen, hvor alle mine kammerater sad med åben mund og stirrede dumt på mig. Morten havde vist allerede suget deres hjerner ud.

»NU!« hviskede Klaus. »Kast den NU!«

»AAARRGGH« hylede jeg og sprang op. »Til AAAN-GREB!« Jeg kastede støvsugerposen ned i jorden lige foran Morten, der pludselig stod i en sky af støv og nullermænd. Klaus udnyttede forvirringen og kastede sig frem.

»Tag den, din lede rumbolle! Tag DEN!« Stink-aben ramte Morten lige på næsen med et ordentligt SWUUMP!

»Kom så alle sammen,« råbte jeg og vinkede.

»I er FRI! Stik af mens I kan.« Jeg så udover klassen. Der var helt stille. Alle børnene sad bare og gloede på mig. Bag mig kunne jeg høre Klaus tæske løs på Morten med Stink-aben.

»KOM NU!« prøvede jeg igen. »Vi skal væk fra det lede rumvæsen - han vil suge jeres hjerner ud.«

»Rumvæsen?« sagde Trine. »Vi har altså emneuge om Afrika.«

»Afrika?« sagde Klaus og glemte helt at tæske løs på Morten.

»Ja,« sagde Magnus og kneb øjnene sammen. »Det er jo derfor, lærerne har afrikansk tøj på, og vi skal lære at synge afrikanske sange. Og det var jo også derfor, at I skulle vente udenfor.«

»Hvad mener du?« sagde jeg og blev pludselig svimmel.

»Det er rigtigt nok,« fortsatte Magnus. »I skulle vente udenfor, fordi vi skulle lære, at der er børn i Afrika, der ikke får lov til at gå i skole.«

»Ikke får lov til at gå i skole?« sagde Klaus og lagde Stink-aben. »Det er jo totalt urealistisk ...«

Alice og Muhammed på arbejde

AF LOTTE ÆRSØE OG KIRSTEN BJØDSTRUP JENSEN

FOTO AF LOTTE ÆRSØE

Det første Alice gør, når hun står op om morgenen, er at feje gårdspladsen foran familiens hus. Derefter vasker hun sig hurtigt, inden hendes bror vågner og kalder på morgenmad.

Alice er 12 år og bor i Kono i Sierra Leone. Hendes far døde for fire år siden. Hun bor sammen med sin mor og fire søskende. Hendes mor er syg og kan ikke arbejde.

Alice har aldrig gået i skole. I Sierra Leone kan mere en halvdelen af befolkningen ikke læse eller skrive.

Før i tiden brugte Alice hele sin dag på at hente vand, gøre rent og lave mad. Sidste år foreslog hendes tante, at hun kunne sælge sandaler og tjene lidt penge til familien. Det ville Alice gerne, og hun måtte godt for sin mor.

»Jeg er god til at sælge sandaler. Jeg sælger mange par hver dag,« fortæller Alice.

Hver dag, når hun har hentet vand til familien, går hun sammen med sin kusine Mary til byens marked. De henter hver deres balje med farverige plastik-sandaler fra tantens bod. Alice og Mary bærer baljerne på hovedet. De går rundt og sælger sandalerne til folk i de støvede gader, mellem boderne med stegt abekød, grønne bananer og farverige kjolestoffer.

De skal passe på, at der ikke er nogen, der prøver at stjæle sandalerne fra baljen. Så de holder godt øje, når de går gennem gadernes mylder. Indtil videre er det gået godt, og ingen tyve har snydt dem.

Alice håber, at kunderne betaler med lige penge. Hun kan nemlig ikke regne ud, hvor meget de skal have tilbage i byttepenge.

»Min tante slår mig ikke, hvis jeg giver forkert tilbage. Hun ved godt, at jeg ikke kan regne,« fortæller hun. Alice vil gerne lære at læse og regne. Hun vil gerne i skole.

Ligesom Alice er der mange børn i Sierra Leone, der må arbejde for at hjælpe deres familie. Nogen af dem får også lov til at komme i skole, men mange gør ikke.

I Kono findes der store mængder diamanter. Det er hårdt arbejde at finde dem, og de er meget små.

Muhammed er 18 år. Han arbejder i et minesjak sammen med sin onkel. Hver morgen tager de til udkanten af byen. Her graver de jord op fra dybe huller, som de kalder for brønde. Jorden bliver hejst op i spande. Så bliver den vasket i store runde fade i den nærliggende flod, indtil der kun er sten og grus tilbage.

Hvis Muhammed er heldig, finder han en lille diamant. Den sælger hans onkel til opkøberen. De får mellem 30 og 40 kr. for de små diamanter. Det er lige nok til, at hele sjakket kan købe mad den dag.

Det er farligt at arbejde i minen, fortæller Muhammed.

»Mens vi graver i de dybe brønde, kan der falde mudder ned over os. For nogen dage siden blev en mand begravet under et skred. Vi gravede ham ud, og han overlevede. Det er ikke et godt job, det er alt for farligt.«

Muhammeds familie havde ikke råd til uniform og skolebøger.

»Mine forældre havde ikke penge til at sende mig i skole, så jeg har arbejdet i marken, siden jeg var helt lille. Vi dyrkede kassava og ris. Vi er fem søskende. De to ældste går nu i skole. Så kommer jeg. Og de to mindste går ikke i skole. De hjælper til i marken.«

Muhammed fik lov til at tage ind til byen for at hjælpe sin onkel i minen og for at gå i skole. Så kan han tjene til sin mad om formiddagen og gå i En Ny Fremtid-klassen om eftermiddagen.

Både Alice og Muhammed har drømme for fremtiden. Alice vil gerne være modeskrædder, og Mohammed vil gerne læse til læge.

Fra Muhammeds engelskbog

Lessons at school

a

It is half past nine.
This is a Maths lesson.

It is half past ten.
This is a P.E. lesson.

It is half past eleven.
This is a Science lesson.

It is half past twelve.
This is an English lesson.

b Write the words

1

Science or Maths?

2

P.E. or English?

3

Maths or English?

4

Science or P.E.?

5

Science or Maths?

6

English or Science?

En Ny Fremtid

72 millioner børn bliver stadigvæk snydt for en skolegang. Mange af dem kommer ikke i skole, fordi der er eller har været krig, konflikter eller katastrofer i deres land. Sådan er det i det vestafrikanske land Sierra Leone.

I Sierra Leone har der været borgerkrig i 10 år, derfor har mange børn ikke kunnet komme i skole. Måske er skolen blevet ødelagt, måske kommer læreren ikke. Det kan også være, at det er for farligt at gå vejen til skolen, eller at børnene er blevet nødt til at flygte.

Borgerkrigen er slut nu, men i Sierra Leone er der ca. en halv million børn og unge mellem 10 og 15 år, der er blevet snydt for at komme i skole. Derfor har IBIS, sammen med Sierra Leones regering, lavet et projekt, der hedder »En Ny Fremtid«. Projektet skal give børn og unge i Kono-området i det østlige Sierra Leone en ny chance for at komme i skole.

En ny fremtid – hvordan?

I En Ny Fremtid-skolerne indhenter de børn, som krigen holdt væk fra skolen, seks års skolegang på kun tre år. En Ny Fremtid-skolerne er allerede i fuld gang, for IBIS syntes, det var vigtigt at starte hurtigst muligt efter, at krigen var slut. 3.000 elever fik lov at begynde i En Ny Fremtid-skolerne sidste år med støtte fra EU og Danida. Efter kun et år kan 75% af eleverne allerede læse. Efter tre år skal eleverne være så dygtige, at de kan komme ind i den normale skole.

Lærerne i projektet får selv en uddannelse, samtidig med at de underviser eleverne. Og det er godt, for der mangler lærere i Sierra Leone. Lærerne bliver uddannet i, hvordan de kan undervise på en måde, så børnene lærer godt og hurtigt. De lærer også at hjælpe de børn, der har det dårligt, fordi de har oplevet forfærdelige ting under krigen.

EU, Danida og IBIS har betalt for projektet indtil nu. EU har lovet at betale 5,7 millioner kr. Men for at IBIS kan få penge af EU, har vi lovet at samle penge ind i Danmark til projektet. For hver seks kr., vi har fået af EU, skal vi samle én ind – sådan at de kan se, at danskerne også støtter projektet og synes, det er godt. Det håber vi, at du og din klasse vil hjælpe os med.

Hvis du og din klasse vælger at samle ind, hjælper I med til, at de 3.000 børn kan få deres skolegang gjort færdig og komme videre. Til en ny fremtid.

Saml ind og vind

Hele Verden i Skole-indsamlingen går i år til at hjælpe børn i En Ny Fremtid-skolerne. Du og din klasse kan gøre en kæmpe forskel for børnene og får samtidig chancen for at vinde flotte præmier til klassen. Hovedpræmierne kan du se her. Læs mere på ibis.dk/abc.

Brug fantasien

I kan både sælge Hele Verden i Skole-lodsedler og finde på jeres egne fantasifulde indsamlingsideer, som f.eks. loppe-marked, café, teater eller andre ting. Spørg din lærer om reglerne for indsamlingen eller læs mere på ibis.dk/abc.

En sikker vinder er det barn i Sierra Leone, som takket være jeres hjælp kommer i skole og vinder en ny fremtid og en vej ud af fattigdom.

En sikker vinder

Vind på chancenummer

Alle klasser, der samler over 100 kr. ind, er med i lodtrækningen om præmierne. For hver 100 kr., I samler ind, får I ét chancenummer. Den 1. juni 2008 trækker vi lod om klassepræmierne. Så jo flere penge I samler ind, jo større er chancen for at vinde. Hvis der er uafhentede præmier fra Hele Verden i Skole-lodsedlerne, trækker vi lod mellem alle deltagende klasser d. 15. juni 2008.

Slå indsamlingsrekorden

Den klasse, der samler flest penge ind inden den 20. maj 2008, vinder en klassepræmie. Konkurrencen er aldersopdelt, så der bliver én vinderklasse i hver af de tre aldersgrupper: 0.-2. klasse, 3.-6. klasse og 7.-9. klasse.

Mest fantasifulde Indsamlingsidé

Vind præmien til klassen, der samler ind på den mest fantasifulde måde. Din klasse skal bare skrive ind til verdeniskole@ibis.dk senest den 20. maj og fortælle om jeres indsamling. I må meget gerne sende digitale billeder af jeres fantasifulde indsamling med.

Hovedpræmien for den mest fantasifulde indsamling er en spændende klasses tur til Karolinelund og Aalborg Zoo med overnatning på Danhostel Aalborg Vandrehjem. Se de flotte lotteripræmier på ibis.dk/abc.

Husker du Florecinda?

TEKST OG FOTO AF JETTE LUNA

Sidste år, da LæseRaketten besøgte Florecinda og alle de andre achuar-børn i regnskoven, var det trist at se, hvordan børnene kedede sig i skolen og intet lærte. Efter projektet Skolen i Regnskoven er startet, er der kommet gang i en masse ting.

Lærerne har været på kursus, hvor de bl.a. har lært, hvorfor det er vigtigt, at børn som Florecinda, der ikke taler spansk, får undervisning på achuarsproget, og de har lært om achaurernes historie og religion.

Måske husker du historien fra sidste års LæseRaket om guden Yus, der skabte mennesket og dyrene og om Tsungki-erne - vandets ånder, der bor under vandet i de store floder i regnskoven? Alt det har lærerne også lært om, men vigtigst af alt, så har de lært, hvordan de kan bruge disse fortællinger i klassen, så Florecinda også lærer om det i skolen.

Nu er børnene ikke bare i klasseværelserne i skolen, for lærerne har lært, at det er vigtigt, at de tager børnene med på ture ud i regnskoven. Florecinda er rigtig glad for turene ud i skoven. Hun kender navnene på næsten alle planter og dyr, og når læreren spørger, hvad de hedder på achuar, så kan hun fortælle det.

Sidste gang de var i skoven, samlede de kerner fra frugter, som de bagefter såede i urtepotter i klassen. De lærte også

hvilke frugter, der er gode at spise, og hvilke frugter man kan blive syg af.

Faktisk er regnskoven et stort spisekammer, og man skal passe godt på den. Man skal ikke fælde alle de træer, der giver mad, og man skal huske at plante et nyt for hvert træ, man fælder. Det fortalte læreren dem.

Mange achuarer har glemmt, hvad man kan spise fra regnskoven, men nu kan børnene hjælpe deres forældre med at huske alle de frugter, der er gode at spise. Læreren har sagt, at børnene godt må invitere en voksen med i skolen en dag. Florecinda har tænkt sig at spørge sin farfar. Så kan han fortælle mere om, hvad der er godt at spise, for er der noget, farfar ved noget om, så er det planterne i regnskoven!

Ja, Florecinda, Fadricino, Mauricio, Antonia, Diana og alle de andre achuar-børn får nu en meget bedre undervisning i deres skole. Kurserne, lærerne har været på, koster rigtig mange penge, og det samme gør alle de nye og spændende undervisningsmaterialer, projektet også skal udvikle.

Det hele er blevet muligt takket være alle de penge, der blev samlet ind under Hele Verden i Skole-indsamlingen i 2007. Tak for hjælpen til alle de lærere og elever, der var med!

Stop børnearbejde – 100% i skole

Du har måske læst om Alice og Muhammed fra Sierra Leone her i LæseRaketten. De arbejder begge to meget, og Alice endda hele dagen, så hun slet ikke har tid til at gå i skole. Men det er ikke kun i Sierra Leone, at der findes børnearbejde. Alice og Muhammed er nemlig kun to ud af 246 millioner børn over hele verden, der arbejder hver dag. For det meste er det hårdt arbejde, der både kan være farligt og usundt, og ofte får børnene kun lidt i løn.

Der er mange børn, der ligesom Alice skal passe deres mindre søskende eller som Muhammed bliver nødt til at arbejde i en mine. Men der er også millioner af børn, der arbejder på fabrik eller i marken for at tjene penge, så de og deres familier kan få mad.

Men når man arbejder fra morgen til aften og ikke har tid til at gå i skole, så lærer man heller ikke at læse, skrive og regne. Hvis man ikke kan nogen af de ting er det meget svært at slippe ud af fattigdommen. Nogle gange er dårlige skoler en del af problemet.

Hvis skolen er spild af tid, fordi læreren ikke kommer, eller fordi man ikke forstår det sprog, der undervises på, eller fordi man ikke lærer noget, man kan bruge til noget, så vil de fleste fattige forældre vælge at lade deres børn arbejde i stedet for.

Det er derfor, det er så vigtigt, at alle børn kommer i en god skole. En god skole er det bedste middel mod børnearbejde. Det er i skolen, at børn lærer alle de ting, de skal bruge for at skabe et bedre liv for dem selv og deres familier, når de bliver voksne. Bryde ud af fattigdommen. Og børn, der er i skole hele dagen, kan jo ikke arbejde samtidig!

Børnearbejde er forbudt i næsten hele verden. Alligevel er der rigtig mange fattige lande, hvor børn arbejder uden at deres politikere gør noget for at stoppe det. Når du læser i LæseRaketten, kan du være med til at sige »Stop børnearbejde – 100% i skole«, f.eks. ved at være med i rekordforsøget i Aktionsugen. Læs mere side 46 og på ibis.dk/abc

Madopskrift fra Sierra Leone

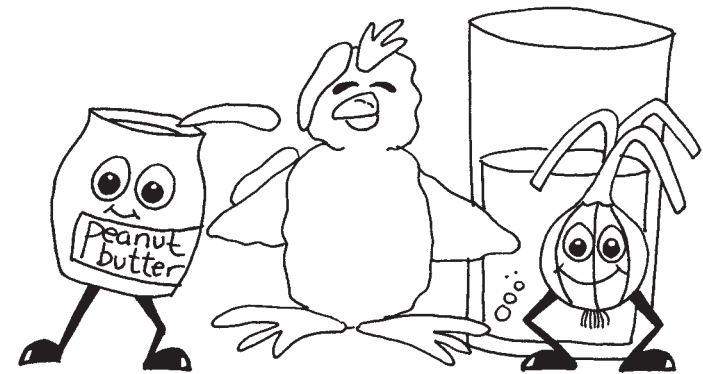
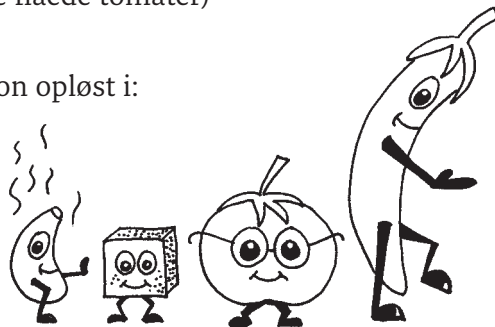
ILLUSTRERET AF METTE JØRGENSEN

Kylling i jordnøddesovs

Til 4 personer

Du skal bruge:

- A.** 1 ¼ dl jordnøddesmør (peanut butter)
2 spsk. tomatkoncentrat
½ dl vand
- B.** 3 spsk. palmeolie (alm. madolie kan også bruges)
1 kylling skåret i mellemstore stykker
1 løg skåret tynde skiver
1 fed hakket hvidløg
1 spsk. hakket ingefær
¼ hakket stærk chili
4 tomater (eller 1 dåse flåede tomater)
- C.** 1 terning hønsebouillon opløst i:
500 ml varmt vand
4 laurbærblade
Lidt salt

A. Bland jordnøddesmør med tomatkoncentrat og ½ dl. vand. Kog blandingen til olie begynder at kunne ses som bobler på overfladen. Stil det til side.

B. Kom olien i en stor gryde og steg kyllingestykkerne i et par minutter. Tilsæt nu løg, hvidløg, ingefær, chili og tomater. Svits blandingen i ca. 10 min.

C. Tilsæt jordnøddesmørblandingen (A) og hønsebouillon (C) til kyllingestykkerne. Bring det i kog, skru ned for varmen og lad det simre i 45 min. Rør i gryden en gang i mellem, så det ikke brænder på.

Spises med kogte eller stegte ris.

Hawas historie

AF LOTTE ÆRSØE OG KIRSTEN BJØDSTRUP JENSEN
FOTO AF LOTTE ÆRSØE

Hawa var bare 8 år, da oprørshæren kom til hendes landsby. Hun var lige begyndt i skolen. Men nu måtte hun flygte sammen med sin mor og far og resten af landsbyen. De flygtede ud i bushen, hvor det lykkedes dem at gemme sig et stykke tid. Til sidst blev de alligevel fundet og angrebet af oprørshæren. Hawa blev taget til fange af oprørshæren, men hendes forældre overlevede ikke angrebet. Der var både voksne og børn blandt soldaterne. De var bevæbnet med knive og geværer. Hawa husker, at hun var meget bange.

»Jeg stod og så, hvad oprørerne gjorde, og jeg begyndte at græde. En af dem sagde, at han ville skyde mig, hvis jeg ikke holdt op,« fortæller hun, mens tårerne triller ned ad hendes kinder.

Hawa var langt fra den eneste. Mange børn blev taget til fange under krigen i Sierra Leone. De blev skræmt og truet af soldaterne og fik at vide, at hvis de ikke gjorde, som der blev sagt, ville de blive skudt.

Borgerkrigen i Sierra Leone varede i 10 år. Oprørshæren tvang piger og drenge til at blive soldater. Ofte blev de taget til fange under de konstante angreb på landsbyerne og de større byers forstæder. Børnene blev tvunget til at tage kokain og andre hårde stoffer, som bedøvede dem og gjorde dem til følelseskolde og uberegnelige dræbere.

Når oprørerne kom til landsbyerne, slog de mange af beboerne ihjel. De mindre børn blev tvunget til at bære på den mad, som oprørshæren stjal fra husene. Mange af de større piger blev taget med og tvunget til at sove med soldaterne om natten.

På en måde var Hawa alligevel heldig. En af oprørernes koner tog sig af hende og passede på, at hun ikke blev slået eller voldtaget.

»Hun var fra Kono-stammen ligesom jeg,« fortæller Hawa, »så vi talte det samme sprog. Hun tog sig af mig som sin egen datter. Manden gjorde det svært for mig, han var ond ved mig. Nogle gange gemte konen mig ude i bushen, hvis han ville slå mig,« fortæller hun lavmælt. Det er meget svært for hende at tale om, hvad der skete under krigen. Det gør ondt. Selv nu, seks år efter at krigen sluttede, græder hun stadigvæk meget, når hun tænker på det eller taler om det.

Krigen ødelagde de fleste skoler i landområderne. Både lærere og elever flyttede med deres familier rundt i landet på flugt fra oprørshæren. Hele 2 millioner mennesker eller ca. 1/3 af landets befolkning var på flugt under krigen. Mange valgte at flygte helt til nabolandene Liberia, Ghana, Elfenbenskysten eller Guinea.

I dag er hverdagen så småt begyndt at vende tilbage. Hawa er nu 17 år, går i En Ny Fremtid-skolen om eftermiddagen og bor hos sin onkel. At onklen overhovedet fandt hende igen er helt utroligt heldigt.

»Jeg kom tilbage til Kono sammen med oprørssoldaterne, hvor min onkel opsporede mig. Da jeg så ham første gang, blev jeg bange, for jeg kendte ham slet ikke. Jeg troede, at han var en oprører. Det var først, da han fortalte om vores familie, at jeg forstod, at han ikke var oprører, men min onkel. Jeg var glad for at komme tilbage til min familie,« fortæller Hawa med et forsigtigt smil.

Hawa får undervisning hver eftermiddag. Klassen bruger de samme bøger som eleverne i de almindelige klasser. Men En Ny Fremtid-eleverne skal ikke have skoleuniform på. Bøgerne, kladdehæfter og blyanter får de gratis af IBIS. Det gør det gratis for forældrene at sende børnene i skole. Derfor får flere børn lov til at begynde i skolerne på trods af forældrenes fattige vilkår.

Mange børn i Sierra Leone er ligesom Hawa ikke kommet i skole på grund af krigen. En Ny Fremtid-skolerne giver hende, Reginatu, Muhammed og 3.000 andre børn en ny chance for at lære at læse og skrive. De er nu på andet år i En Ny Fremtid-klassen, og efter næste år er de allerede klar til at gå videre i den almindelige skole på det niveau, der passer til deres alder.

Der er fredeligt i Sierra Leone nu. Men minderne om den krig, der ændrede alles liv, er der stadig. Det er en erindring, som mange børn i Sierra Leone må leve med. Selv om det er

svært. Derfor giver IBIS lærerne i En Ny Fremtid-klasserne særlig træning i, hvordan man hjælper og underviser børn, der har oplevet voldsomme ting under krigen. Så børnene kan komme videre i deres liv på en god måde.

Måske vil erindringen om krigens oplevelser altid blive ved med at gøre Hawa ked af det. Men lige nu er Hawa rigtig glad for at gå i skole. Og hun har store planer for fremtiden. Hun drømmer om at blive sygeplejerske, og hun vil arbejde hårdt for at gøre sin drøm til virkelighed.

En børnesoldats erindringer

AF OTHELLO K. WEH, OVERSAT AF MAGGI LYKKE LARSEN

ILLUSTRERET AF GEORGE W. NAGBE

Jeg har fået nok af det her sted

Hver gang jeg vil sove
Hører jeg lyde
Hver gang jeg vil spise
Bliver jeg sendt i kamp
Hver gang jeg vil bede
Bliver jeg sat til dumme ting
Hver gang jeg snakker om skolen
Snakker kommandanten om krig
Hver gang jeg vil hjem til min mor
Bliver det til en tom drøm

Jeg er færdig med det her sted
Jeg vil smide mit gevær og flygte
For at komme hjem til min mor
For at gå i skole igen
For at læse mine historier
For at lave min matematik
For at se mine lærere igen

Bookie i diamantminen

SKREVET OG ILLUSTRERET AF EMIL LANDGREEN

Bookie skvattede af sted på cyklen i den smattede sne. Dette måtte være den værste dag i hans liv. Han var kommet for sent op og havde derfor fået skældud af læreren. Derefter havde han fundet ud af, at han havde glemt sin madpakke, og skoledagen var sluttet med, at læreren havde givet Bookie EKSTRA lektier for til i morgen, fordi han var kommet for sent.

Ikke nok med det, men lige præcis i dag var biblioteket lukket, så den bog han skulle læse til i morgen, kunne han ikke låne. Typisk. Derfor stred han sig nu gennem sneen på vej hjem, da kæden sprang, og han røg på næsen ned i den brune, sjappede sne.

»Av for ...« Bookie tog sig til sin blødende næse og sparkede til sin cykel, som om den havde gjort det med vilje. Snevejret var taget til i styrke, og han måtte holde en hånd op foran øjnene for at se noget gennem de tykke snefnug. Der var alt for langt at gå hjem i sådan et vejr, og han havde selvfølgelig ikke nogen buspenge med. Denne dag kunne nu umuligt blive værre, tænkte han. Hvis man kunne komme i Guinness rekordbog for at være uheldig, måtte han helt sikkert have verdensrekorden nu!

Han var mellem biblioteket og indkøbscenteret. En lang, øde gade med gamle fabrikker og parkeringskældre. Han havde kørt den hundredvis af gange og vidste, at der ikke var en eneste butik eller kiosk, han kunne gå ind og få varmen i. Fortvivlet satte han sig på bænken og snørede hættten godt sammen.

Han tænkte ærgerligt på, hvordan læreren ville skælde ham ud igen i morgen, når han ikke havde skrevet sin opgave. Den skulle handle om Afrika. Et sted der hed Sierra Leone. Et meget fattigt sted hvor børnene ikke gik i skole og ikke havde noget at spise. Han havde ingen anelse om, hvad han skulle skrive. »Bare det var mig, der ikke gik i skole. Bare jeg var i Afrika lige nu, hvor det er varmt og dejligt,« sagde han højt for sig selv og sparkede til en snedrive.

Gaden blev pludseligt oplyst bagfra og Bookie vendte sig om. Gennem sneen skinnede et varmt lys fra en døråbning lidt derfra. I døren stod der en skikkelse. Bookie kunne kun se hans omrids. Skikkelsen vinkede med den ene arm og sagde et eller andet, som Bookie ikke kunne høre, hvorefter han forsvandt ind ad døren. Bookie var blevet gennemkold nu, og selvom han ikke normalt fulgte med fremmede mennesker, så han ikke rigtigt nogen anden mulighed. Han ville blive alvorligt syg, hvis ikke han snart kom ind i varmen, og han kunne slet ikke overskue at gå hjem i snestormen.

Han traskede gennem de høje snedriver og følte en vel-signende varme strømme imod sig fra den åbne dør.

»Hallo?« Bookie bankede sneen af skoene og trådte indenfor og lukkede døren bag sig. Her var meget varmt, nærmest fugtigt som i et drivhus eller et bur i zoologisk have. Den ene

væg var helt dækket af reoler fyldt med bøger, og en kæmpe slyngplante var vokset ud over det hele, så det nærmest lignede en lille skov. Gulvet var af sten og varmt som i en sauna. Bookie viklede tørklædet af og nærmest rev jakken af. Puh, hvor var her varmt.

Nede for enden af rummet var en lille disk, og bag den sad en mand og kiggede på ham med store hvide, pupilløse øjne. Hans hud var som sort læder, og hans lange grå hår faldt i tykke fedtede lokker langt ned over skuldrene på ham. I nogle af lokkerne sad der store ler-perler fast.

»Øhh ... god ... goddag,« stammede Bokkie og vidste ikke, om han skulle bakke ud af døren eller gå ned til manden og sige dav. Men noget ved manden gjorde ham nysgerrig, og derfor blev han stående midt på gulvet og gjorde ingen af delene. Manden sagde ikke noget, men fortsatte bare med at kigge på ham med de hvide øjne. Gad vide om han er blind, tænkte Bookie. Men så snart Bookie rørte på sig, fulgte de hvide øjne med, så blind var han nok ikke. Da der havde været stille lidt, følte Bookie, han blev nødt til at sige noget.

»Sikke en fin ... øh ... boghandel du har her ... det er sjovt, den har jeg aldrig set før ... er den ny?«

Manden svarede stadig ikke, og Bookie tænkte over sit eget spørgsmål. Det var egentlig ganske mærkeligt. Han havde cyklet den samme tur i går, og der havde altså ikke ligget nogen boghandel her. Han måtte være åbnet i dag, men hvordan kunne det hele så se så gammelt ud? Det lignede, at den mærkelige mand med de hvide øjne havde boet her hele sit liv. Manden rejste sig op med en hurtig bevægelse, og Bookie

trådte forbavset et skridt baglæns. Han havde slet ikke forventet, at den gamle mand kunne bevæge sig så hurtigt.

»Du skal have noget,« sagde han med sin dybe stemme og en underlig accent.

»Jeg skal have noget?« spurgte Bookie undrende. »Nej, jeg kom egentlig bare for at få varmen, og da jeg nu har fået den, altså varmen, tror jeg bare, jeg smutter igen.« Han begyndte at tage sit tøj på, da manden slog i bordpladen med sin højre hånd. Det gav et højt smæld, og Bookie for sammen.

»Du skal have noget. Bog fra Sierra Leone. Med gave til Rosalyn.«

»Øh ... okayyy?« sagde Bookie og så uforstående på den gamle mand. Måske var han bare dårligt seende og forvekslede derfor Bookie med en anden. En, der åbenbart skulle aflevere noget til en pige, der hed Rosalyn. Manden stod pludselig foran ham og puttede en lille stofpose i hans hånd.

»Du være ham, som rejser i bøgerne, ja?« sagde han alvorligt og klemte Bookies hænder sammen om den lille pose. Bookies små hår i nakken rejste sig. Hvordan kunne han vide det? Sidste år havde Bookie og hans morfar Nicholaisen været på et fantastisk og ikke ufarligt eventyr, hvor de var blevet tryllet ind i bøgernes verden ved hjælp af en magisk monokel. De var sluppet med livet i behold, men havde aldrig fortalt det til nogen, og havde lovet hinanden højt og helligt, at det var deres hemmelighed, og at det aldrig måtte komme videre. Så hvordan kunne denne gamle mand vide det?

»Nej ...jeg ...« han ville have løjet for den gamle mand, men noget i hans blik sagde, at han vidste besked, og at det ville være formålsløst at prøve at benægte det.

»Hvordan ved du det?« spurgte han og så gamlingen i de hvide øjne.

Manden klappede blidt Bookie på hænderne og smilede.

»Jahmal ser mange ting, som andre ikke ser. Jahmal siger det ikke videre, for nogen hemmeligheder er bedst at bevare.« Ja, det skal jeg love for, tænkte Bookie ved sig selv, men sagde det ikke højt.

Manden førte blidt Bookie hen til en stor lænestol, der stod midt i rummet.

»Vær venlig at sætte dig.« Bookie satte sig, og manden trak et postkort op fra en lomme og rakte det til ham. På forsiden var der et billede af en slags huleindgang med en flok afrikanske børn foran. Bookie så uforstående fra kortet op på den gamle mand.

»Rosalyn,« sagde han og pegede på kortet, »du bringe pose til Rosalyn.«

Det begyndte at gå op for Bookie, hvad gamlingen ville, og han lagde kortet fra sig på armlænet.

»Du vil have mig til at rejse ind i postkortet og finde denne Rosalyn?!«

Manden nikkede og smilede, så Bookie kunne se alle hans skæve gule tænder.

»Prøv lige at høre her. Jeg ved ikke, hvor du ved fra, at jeg har, øhm, rejst ind i en bog. Men det er altså ikke noget, jeg bare sådan lige gør på kommando, det kan kun gøres med monoklen, og jeg er ikke engang sikker på, at jeg ville kunne

gøre det igen, hvis jeg havde den ... desuden tror jeg kun, man kan rejse ind i en rigtig tekst og ikke bare sådan noget tekst, der er skriblet ned på et kort?!« Han gjorde tegn til at rejse sig op, men manden puffede ham blidt ned stolen igen.

I noget tid stod Jahmal bare og kiggede ud i rummet, og Bookie lagde mærke til, at en enkelt tåre løb fra hans højre øje ned over kinden.

»Meget vigtig,« sagde han stille, »meget vigtig. Pose til Rosalyn ... du prøve? Ellers hun måske dø.«

Bookie krympede sig i stolen. Hvad var det her? Hvordan skulle han kunne sige nej til den gamle mand. Sikke en situation. Hvordan skulle han dog få snoet sig ud af den?

»Øhmm ... okay,« sagde han tøvende. »Jeg vil gerne give det et forsøg, selvom det helt sikkert ikke virker.« Manden klappede tre høje klap i hænderne.

»Jeg vidste, du hjælpe. Du læse bag på. Du hilse Rosalyn fra Jahmal. Du hjælpe alle.« Med de ord satte han sig ned bag disken igen og gav sig til at læse i en bog.

Bookie sad nervøst og fumlede med kortet og den lille pose. Hvad skulle han gøre nu? Han overvejede et øjeblik at stikke af. Løbe fra overtøj og det hele, bare komme væk. Men på den anden side var der jo ikke noget i vejen for at lade som om, han prøvede. Han kunne godt lide den mærkelige gamle mand og ville ikke gøre ham ked af det. Han vendte postkortet om til bagsiden. Der var skriblet nogle bogstaver ned med blyant. Nogle af dem var helt visket væk. Det var tydeligvis et barn, der havde skrevet det. Det stod på engelsk.

Dear mister Jahmal

I hear you good life ... Denmark. We not good. Please help us. Sahr not good. He hates me. I not school anymore go.

Miss you much.

Rosalyn

Den lille besked rørte ved noget inden i Bookie. Han rømmede sig for at fjerne den klump, han havde fået i halsen og satte sig op, så posen faldt ned i skødet på ham. Der var noget hårdt inde i den, der raslede. Som grus. Forsigtigt snørede han den lille snor op, der holdt den sammen, og hældte indholdet ud i hånden. Det var nogle små gennemsigtige sten. De lignede glasstumper, og så alligevel ikke. Blandt de mange små var der en stor, der fangede hans opmærksomhed. Den var slebet og rund i kanterne som en lille flad, gennemsigtig smutsten. Han drejede den i fingrene og legede med dens glatte overflade. Da han holdt den op i lyset, sendte den alle regnbuens farver ud i rummet. Den virkede lidt som et forstørrelsesglas og uden at tænke videre over det, holdt han den hen over postkortet og læste teksten, præcis som man skulle gøre med monoklen for at komme ind i bøgernes verden. Da han gjorde det, forsvandt værelset, han sad i, og alle tingene med et svup. Som når man slukker for et gammeldags fjernsyn.

Da lyset kom igen, sad han på gulvet i en mørk grotte.

»Det virkede?!« sagde han forbavset til sig selv. »Det virkede ... uden monoklen ... men hvordan ...?« Han drejede den lille flade, gennemsigtige sten i hånden. Bare vent til Nicholaisen hører det, tænkte han og rejste sig op. Stenen og posen puttede han i lommen.

Loftet var lavt, og selvom han var lille, kunne han knap gå oprejst. Han var ikke gået langt, før han hørte stemmer. De talte et sprog, han aldrig havde hørt før, men alligevel forstod han det.

Han listede sig så tæt på, han kunne og skimtede ud i en lille hule. Der sad to børn bøjet over en lille dreng, der lå livløs på jorden. De to andre børn var en pige og en dreng. Pigen græd, og hun talte med en lav bævrende stemme.

»Vi må have Sheku til lægen inde i Freetown. Han kan ikke klare mere.«

Den anden dreng rystede på hovedet.

»Nej, Rosalyn. Hvis vi gør det, slår Sahr os ihjel. Du ved lige så vel som jeg, at vi først kan komme ud, når de tolv timer er gået.«

»Jeg er ligeglad!« skreg Rosalyn. »Det er MIN lillebror, og han DØR, hvis ikke han kommer ud. Så kan Sahr slå mig ihjel, hvis han vil. Bare Sheku kommer til lægen.« Hendes råb ringede i grottegangene, og drengen så sig nervøst omkring.

»Hvad tænker du på?« hviskede han hidsigt og holdt hende for munden. Hun vred sig løs og røg bagover, hvor hun satte sig på enden. I samme øjeblik fik hun øje på Bookie.

Hendes øjne blev store af frygt.

»Hvem er du?« sagde hun uden at blinke. Drengen sprang hen ved siden af hende og så lige så rædselsslagen ud, da han fik øje på Bookie. Sådan stod de tre børn og stirrede på hinanden et øjeblik uden at sige noget.

»Jeg ...« hvad skulle han sige? Hvordan skulle han kunne forklare, hvem han var, og hvor han kom fra, uden de ville tro, han var skør? Han tog mod til sig og fortsatte. »Jeg hedder Bookie og kommer fra Jahmal. Han sendte mig herhen for at hjælpe dig Rosalyn.« Pigen så bestyrtet på ham.

»Du kender Jahmal? Men hvor er han? Kommer han også?« Hun strakte hals og kiggede bag ved Bookie.

»Nej. Han er derhjemme. I Danmark.« De to børn så mystificerede på hinanden og derefter på Bookie.

»Og ... præcis, hvordan vil *du* så hjælpe mig?« spurgte Rosalyn og kneb det ene øje sammen.

»Jahmal gav mig denne her pose med, som jeg skulle give til dig.« Bookie rakte posen frem mod hende, og hun tog den tøvende.

De to børn snørede posen op og hældte de små sten ud på gulvet. På trods af deres sorte hudfarve så de næsten blege ud et øjeblik.

»Hvor... hvor har du fået dem fra?«

»Som jeg siger. Jahmal gav mig dem, og de er til dig,« svarede Bookie, »hvad er det?«

Drengen samlede ivrigt stenene op og puttede dem ned i posen igen.

»Hvad det er? Laver du sjov? Hvad er du ude på? Du dukker op her midt inde i en diamantmine og giver os diamanter nok til at købe hele Freetown. Tror du, vi er dumme? Tror du, vi hopper på den?« Han kastede posen over i skødet på Bookie og trak Rosalyn væk.

»Kom Rosa. Han er problemer, og dem har vi nok af i forvejen. Hør ikke mere på ham.« Rosalyn lod sig trække lidt med, men stoppede så op.

»Kan du bevise, at du kommer fra Jahmal?« spurgte hun,

»Kan du bevise, at du ikke vil os det ondt?«

Bookie trak på skuldrene.

»Jeg kender ham ikke rigtigt, men han kendte åbenbart mig.« Bookie trak postkortet op af lommen. Det var blevet bukket på midten, og Bookie rettede det ud, så godt han kunne.

»Han gav mig det her.« Rosalyn tog langsomt det gamle kort og vendte det i hånden. Hendes øjne blev våde, og store tårer løb ned ad kinderne.

»Så er det rigtigt, så kommer du virkelig fra Jahmal. Jeg troede, han var død. Ingen har hørt fra ham i mange år. Han flygtede fra soldaterne, og jeg fik en adresse i et land, der hedder Danmark fra en fremmed, jeg mødte. Han sagde, han kendte ham og vidste, hvor han boede. Jeg troede ikke på ham, men sendte alligevel dette kort.« Hun vendte sig mod drengen.

»Jum Jum, vi kan stole på ham. Han kender virkelig Jahmal.« Jum Jum nærmede sig igen og tog kortet.

»Okay. Hvis Rosalyn stoler på dig, og du virkelig kender Jahmal, så stoler jeg også på dig. Men det gør ikke vores situation bedre. Hvis Sahr finder din pose med diamanter, sprætter han dig op for at se, om du har flere på dig, og Sheku er stadig syg og dør, hvis han ikke kommer til læge snart.«

De tre børn bøjede sig over den lille dreng.

»Hvad er der galt med ham,« spurgte Bookie.

»Han har ikke fået noget at spise i to dage, og Sahr lader os kun drikke en gang hver tredje time.«

»Han lyder ikke særligt rar, ham Sahr,« bemærkede Bookie.

»Han er et monster,« sagde Jum Jum og sparkede til en sten på jorden. »Han lader os børn arbejde herinde i mine, fordi så behøver gangene ikke være så store, og vi kan komme ind i små sprækker og revner, og det er også let for sådan en stor voksen at holde styr på en flok børn. Hvis bare jeg havde været voksen, så skulle han få at se!«

»Går I så slet ikke i skole?« spurgte Bookie forundret.

»Nej. Vi er tvunget til at arbejde hernede,« sagde Rosalyn.

»Jeg gik engang i skole i et halvt år. Der lærte jeg at skrive

lidt og læse en lille smule. Vi havde også bøger med billeder og tekst fra hele verden. Det var fantastisk. Tænk, hvis man kunne læse alle de bøger, man ville. Så kunne man helt selv bestemme, hvor klog man ville blive. Men min familie havde ikke råd til det, og derfor skal vi arbejde her.«

Bookie, der jo elskede bøger mere end nogen anden, skutede sig ved tanken om ikke at kunne læse og lovede sig selv aldrig mere at brokke sig over sin skole.

Sheku stønnede og åbnede øjnene. Hans stemme var lille og hæs.

»Rosa? Jeg er så tørstig. Kan du ikke hente mig noget vand?« Rosalyn krammede den lille krop og lagde sit hoved ind til hans.

»Hvis bare jeg kunne, lillebror, hvis bare jeg kunne.«

Bookie lagde hovedet i hænderne og tænkte, så det knagede. Han måtte hjælpe Sheku og Rosalyn. Der måtte være en udvej.

»Er der kun én vej ud af minen?« spurgte han Jum Jum.

»Ja, og den er altid bevogtet af Sahr og hans soldater. Og de har våben. Vi kommer aldrig ud den vej, med mindre vi kan gøre os usynlige.«

»Hvad hvis der sker et uheld, hvis minen styrter sammen, eller der er brand? Er der ikke nogen nødudgang?« spurgte Bookie forundret.

Jum Jum og Rosalyn så på hinanden.

»Nødudgang? Nej. Hvis minen styrter sammen, styrter den sammen, og enten når du ud, eller også gør du ikke,« svarede Jum Jum bittert.

»Okay,« sagde Bookie og rejste sig op. »Hvis vi kun kan komme ud den ene vej, så er det der, vi skal ud. Lad os se at komme af sted.«

»Men hvad skal vi gøre? Hvordan skal vi komme forbi Sahr og hans vagter?« spurgte Rosalyn.

»Jeg ved det ikke,« sagde Bookie. »Men vi finder vel ud af det, når vi kommer derhen. Han kan vel ikke være så ond, at han nægter en lille dreng noget drikkevand.« Rosalyn og Jum Jum så på hinanden med angst i blikket, men smittet af Bookies pludselige handlekraft hjalp de med at bære Sheku og bevægede sig mod udgangen.

Bookie havde ikke nogen plan og havde slet ikke lyst til at møde ham Sahr, men det var tydeligt at se på Sheku, at han ikke ville holde i lang tid. Hvis ikke han kom til en læge snart, ville han dø. De tre børn gik og kravlede gennem de buede minegange. Nogle gange var de nødt til at mave sig igennem små sprækker og skubbe Sheku igennem. Bookie skar sig utallige gange på de skarpe klipper, og først nu lagde han mærke til, hvor mange rifter og ar, de andre børn havde over hele kroppen. Efter noget tid begyndte det at blive varmere. De nærmede sig udgangen. Jum Jum stoppede pludseligt op og vendte sig mod Bookie.

»Vi bliver nødt til at forklæde dig lidt,« sagde han og samlede en håndfuld sort skidt op fra jorden. Han spyttede i hænderne og æltede det sammen i en klæbrig masse.

»Hvis de pludselig ser en hvid dreng komme op af deres mine, så får du nok ikke lov til at gå nogen vegne, før de har stillet dig et par spørgsmål ... eller det der er værre.« Han

tværede skidtet ud i hovedet på Bookie, der selv straks begyndte at gnide sine arme ind også.

»Du kan heller ikke have det der tøj på,« sagde Rosalyn og gik lidt ned ad en sidegang. Efter et par minutter kom hun tilbage med nogle brune laser. Det lignede en gammel lærreds-sæk, der havde ligget tohundrede år i et askebæger. Hun viklede stoffet om Bookie, så han til sidst følte sig som en mumie, men Jum Jum og Rosalyn så tilfredse ud og grinede ligefrem lidt.

»Nu ligner du næsten en, der kunne arbejde i minen.« sagde Jum Jum og klappede ham på skulderen. »Vi vil kalde dig Abuki.« sagde Jum Jum højtideligt og bukkede for Bookie. Rosalyn fniste, men blev straks alvorlig igen.

»Vi må fortsætte,« sagde hun, »Sheku ryster.«

Børnene fortsatte gennem gangene, og snart stødte de på flere børnearbejdere. De så alle sammen triste og trætte ud og vendte sig ikke om for at hilse. Hvert barn passede sig selv. Da de drejede om et hjørne, skar et skarpt lys dem i øjnene. Det var udgangen. Bookie missede mod lyset. Da han havde vænnet sig lidt til det, kunne han skimte nogle mennesker for enden af tunnellen. Der var en lang kø af børn, der stimlede sammen ved et bord. Ved bordet sad den største mand, Bookie nogensinde havde set. Han var skaldet og havde et stort ar over venstre side af ansigtet. Bookie behøvede ikke at spørge de andre for at vide, at det var Sahr. Ham og en anden voksen undersøgte nøje hvert barn, der kom ud af minen, før de lod dem gå. Hans hjerte sank i livet på ham.

»Hvad er det?« hviskede han hæst til Rosalyn.

»Det er udgangen,« svarede hun modløst. »Alle børn bliver tjekket grundigt for diamanter, før de går ud. Der er mange, der prøver at gemme dem på sig, men Sahr finder dem altid.«

»Hvad sker der, hvis han finder dem?« spurgte Bookie, der kunne føle vægten af posen med diamanter i sin lomme.

»De børn, der bliver taget i at stjæle diamanter,« sagde Rosalyn og holdt en pause, »ser vi aldrig igen.«

Bookie følte alt modet sive ud af sig som luften i en punkteret luftmadras. Det var for sindssygt det her. Han måtte bakke ud, han måtte hjem igen, han måtte ... Mere nåede han ikke at tænke, før en af mændene råbte til dem og gjorde tegn til, at de skulle komme over til ham. I sin panik havde Bookie ikke lagt mærke til, at alle børnene før dem var ude, og de var de sidste tilbage i gangen.

»Kom så I dovne fjolser!« råbte Sahr og rejste sig op. Selvom gangen her var lige så høj som stuen i en normal lejlighed, fik Sahr den til at se lille ud. Han måtte være mindst to meter høj og lige så bred. Han var ikke andet end muskler, og hvis det ikke var nok, hang der et stort sort maskingevær ved hans side. For ikke at tale om den kniv han havde i bæltet, der var næsten ligeså lang som Bookie selv.

»Nå,« hviskede Jum Jum ham i øret. »Så er det nu, du skal få den idé, ellers er det ude med os.« Bookie var fuldstændigt paralyseret af den store mand og kunne ikke andet end at stirre på ham, men da Rosalyn så det, stak hun en albue i siden på ham.

»Se ned! Gem dig, så godt du kan i stoffet.« Bookie skyndte sig at se ned i jorden og prøvede nærmest at forsvinde ind i den stinkende lærredssæk.

»Hvad fanden laver I her?« lød Sahrs rungende stemme. »I har slet ikke fri endnu, kan I skrubbe tilbage i minerne med jer, eller jeg skal prygle jer, så I vil fortryde, I nogensinde blev født.« Bookie havde en voldsom trang til at gøre, hvad Sahr sagde. Alt for at komme væk fra denne råbende kæmpe. Men et kig på Shekus blege ansigt fik ham på andre tanker. Han samlede alt det mod, han havde i sig og bukkede sig over Rosalyn og lod, som om han hostede. I virkeligheden hviskede han hende noget i øret.

»Jeg afleder ham. Når jeg siger til, så løb!« Det blik, hun sendte ham, fik ham til at indse det vanvittige i hans plan. Men det var for sent nu. Han havde allerede fået Sahrs opmærksomhed.

»Hvad er det, du står og hvisker, knægt?« råbte Sahr og flåede fat i Bookies tøj, så et stort stykke af det beskidte stof røg af.

»Hvad fanden?« sagde Sahr og hev resten stoffet af ham med et snuptag. »Hvor har du fået det tøj fra knægt? Har du stjålet det?« Han hev Bookie helt hen til sig og begyndte at undersøge ham.

»Så har du vel også stjålet nogle diamanter!« Sahrs hånd nærmede sig lommen, hvor den lille pose lå, og Bookie vred sig løs af den store mands hænder.

»STOP!« skreg han og holdt sin hånd op foran Sahr. Med den anden begyndte han at gnide sig i ansigtet, så hans nor-

male hudfarve kom frem. Sahr så ud som om, han var ved at falde bagover af forbløffelse.

»Hvad fanden?« sagde han igen og greb ned efter sin enorme kniv, men Bookie råbte til ham igen.

»STOP! Jeg kommer fra ... en øh ... en international organisation, der skal undersøge børnenes ... øh ... arbejdsvilkår i diamantminen her ...« Sahr var stoppet i sin bevægelse, og Bookie skyndte sig at fortsætte.

»Jeg har et helt tv-hold og ti bodyguards med øh ... mange våben ventende lige uden for minen. Hvis du rører mig eller mine venner, så kommer du til at fortryde det.« Der var et øjeblik stilhed. Et øjeblik, der virkede som det længste øjeblik nogensinde. Han var ikke i tvivl om, at hans liv afhang af, om Sahr troede på hans løgn eller ej. Sahr så undrende på ham med hovedet på skrå og rynket pande.

»Dine venner?« sagde han og så på Rosalyn og Jum Jum. »Er det dine venner?«

»Det er, øh, dem, som jeg skal bruge i min udsendelse. De er meget vigtige, og soldaterne er også kommet for at hente dem og bliver meget sure, hvis der sker dem noget ...«

Sahr stirrede på børnene et øjeblik og sendte derefter en rungende latter ud i grotten. Soldaterne, der alle var kommet hen for at se på den underlige lille dreng, der havde turdet sige Sahr imod, begyndte også at grine. Sahr stoppede lige så pludseligt, som han var begyndt og satte den store kniv ned i bordpladen lige ved siden af Bookie.

»Så du har soldater og et tv-hold ventende lige udenfor, siger du? Jamen, hvorfor går vi så ikke ud og hilser på dem, lille ven?« Bookie og Rosalyn sendte hinanden en ængste-

ligt blik. Nu var det slut. Det var forbi. Når de fandt ud af, at han havde løjet, var han nok ikke mange sure sild værd. Det eneste, han kunne gøre, var at skabe noget forvirring, så Jum Jum og Rosalyn forhåbentlig kunne nå at flygte.

Sahr trak ham hårdt i armen og slæbte ham ud af grotten. Udenfor smed han Bookie ned på jorden.

»Nå?! Hvor er det tv-hold så?« Et ondt grin bredte sig over hans ansigt.

Bookie så sig fortvivlet rundt. Bare der var et eller andet, der kunne hjælpe ham. Han vendte sig mod Sahr og skulle lige til at finde på en ny løgn, da der lød et mægtigt brag. Det rungede, så jorden rystede under dem, og soldaterne fór forskrækket tilbage.

»Det er nok dem, der kommer nu, og det lyder som om, de er meget sure!«

Sahr var rasende og snurrede rundt om sig selv for at se, hvor det var kommet fra, da der kom et til. »KaBRRRA-AAAMM!« sagde det, så jorden rystede. Sahr råbte nogle ordre til sine soldater, som løb i forskellige retninger. Han vendte sig om og løb hen mod Bookie, da himlen lukkede sig op og vand væltede ned, efterfulgt af nogle voldsomme lyn. Det var den slags regnvejr, der nogle gange kan komme i Afrika, hvor der kommer lige så meget vand på et minut, som det gør på et helt år i Danmark. Så meget faldt der ned på et par sekunder, at Sahr mistede fodfæstet og skvattede i den allerede mudrede jord. Hvis de nogensinde skulle have en chance, var det nu.

»LØB!« skreg Bookie og trak Rosalyn og Sheku med sig

væk fra Sahr. Regnen gjorde det svært at se, og landskabet var forvandlet til et gråblåt tæppe af vand. Det var umuligt at se mere end fem meter frem for sig. Sahr var i to spring lige bag dem med alle sine soldater efter sig.

»DE ER HER!« skreg han og rakte sin lange arm ud og fik fat i Bookies bukser. Med et kraftigt vrik fik Bookie revet sig løs, men med det resultat, at hans lomme og posen med diamanter blev revet i stykker, så diamanterne fløj ud i alle retninger.

Sahr så helt vild ud i øjnene og greb ud i luften efter diamanterne, der hurtigt forsvandt ned i det dybe mudder.

»DIAMANTER!« skreg han og rodede febrilsk i muddret med begge hænder. Soldaterne bag ham kastede sig også ned på jorden og holdt hujende armene op, når de fandt en sten.

Bookie vidste, at det var deres chance, og de løb så hurtigt, deres små ben kunne bære dem med Sheku hængende mellem sig. Rosalyn trak i Bookie og ændrede deres retning.

»Denne vej!« Vejen, de løb på, førte pludseligt nedad, og det var som at løbe ned ad et vandfald. Bookie kunne skimte nogle mørke kasser for enden af bakken. Kasserne viste sig at være en sand labyrint af faldefærdige huse bygget af plastic og blikplader. Rosalyn og Jum Jum syntes at kende området udenad og smuttede lynhurtigt ind og ud af huller i mure og gennem rør og over skraldebunker.

Efter et stykke tid stoppede de op og pustede ud.

»Jeg tror, vi slap væk,« sagde Jum Jum og grinede. »Vi slap væk fra Sahr!« Han hoppede op og ned og dansede på stedet. Rosalyn grinede også, men blev hurtigt alvorlig.

»Men vi kan aldrig gå tilbage,« sagde hun, »så slår han os ihjel.«

»Jeg vil heller aldrig tilbage. Aldrig!« Jum Jum slog ud i luften. »Hvis jeg nogensinde møder Sahr igen, så skal han få den, og den, og den!« Rosalyn grinede, og Jum Jum fortsatte.

»Og nu har vi også diamanter nok til at leve resten af vores liv i rigdom, takket være vores ven Abuki!« Han tog fat i Bookie og omfavnede ham, men Bookie skubbede ham væk.

»Nej, Jum Jum. Jeg har fejlet. Sahr tog alle diamanterne.« Børnene så på ham med store øjne. Rosalyn skulle lige til at sige noget, da Sheku sagde noget: »Vand... nu er der vand.« Bookie forstod ham straks og fandt en gammel dåse på jorden, som han fyldte med regnvand, der havde samlet sig i en tønde. Sheku drak først langsomt, derefter grådigt og længe.

»Det er også lige meget med de dumme diamanter,« sagde Rosalyn og prøvede at lade som om hun var ligeglad. »Det vigtigste er, at vi fik Sheku ud. Jeg kender en, der bor ikke så langt herfra. Han har en motorcykel med sidevogn, og hvis vi er heldige, vil han køre Sheku til hospitalet.« Jum Jum og Bookie sagde ikke noget, men nikkede bare begge to og hjalp Rosalyn med at bære Sheku.

Manden, der hed Joseph, var heldigvis hjemme og kørte snart efter af sted med Sheku mod hospitalet. Jum Jum sagde, at han hellere måtte komme hjem, før det blev mørkt og smuttede uden at sige farvel til Bookie. Bookie kunne godt forstå ham. Det var hans skyld, at de lige havde mistet en hel pose diamanter.

»Kom, lad os gå hjem til mig,« sagde Rosalyn, og da Bookie ikke vidste, hvor han ellers skulle gå hen, eller hvor-

dan han skulle komme hjem nu, da han havde mistet diamanterne, fulgte han med hende.

Det var en lang tur, og da de endelig var fremme, var det blevet nat. Regnen var stoppet, og den stjerneklare nat genlød af insekternes summen og eksotiske fugleskrig.

De lå oppe på taget af Rosalyns hus og så på stjernerne. Bookie havde aldrig set så mange og så klare stjerner før. De glimtede og skinnede i tusindvis.

»Stjernerne,« sagde Rosalyn drømmende. Det lød, som om hun var lige ved at falde i søvn. »Det er de smukkeste diamanter, der findes, og dem kan Sahr aldrig tage fra os, Abuki.« Med de ord vendte hun sig om og faldt i søvn på taget i tropenatten. Bookie trak sine mudrede bukser af og hængte dem til tørre på tagets tørresnor.

Efter et stykke tid blev det køligere, og da Bookie tog bukserne ned fra tørresnoren for at tage dem på, faldt der et stykke størknet mudder ud af hans lomme. Han ville ikke have lagt mærke til det, hvis det ikke havde lavet en klingende lyd, da det ramte bliktaget. Da han tog det op, glimtede det i stjernernes lys, og da han nulrede jorden fri, dukkede der tre diamanter frem. Han følte sin krop boble af lykke. Det var ikke helt mislykket det hele, der var stadig nogle diamanter tilbage. Den ene af dem var tilmed den store flade, som han havde kigget igennem hjemme hos Jahmal. Han lagde de to små i Rosalyns ene sko. Så ville hun finde dem, når hun vågnede. Derefter satte han sig på taget og pakkede tæppet rundt om sig. Hvad skulle han gøre nu? Hvordan skulle han nogensinde komme hjem? Han legede med den flade, gennemsigtige diamanter og holdt den op i stjernernes lys. Hvis

bare jeg kunne komme hjem, tænkte han og så igennem den, op i stjernernes blinkede lys. Og så skete det. Alting forsvandt, og han sad igen i stolen i rummet i Danmark hos Jahmal. Et øjeblik troede han, det hele havde været en drøm, men hans mudderindsmurte tøj, samt det gamle uldtæppe han var viklet ind, beviste det modsatte.

Jahmal lå og sov hen over disken. Bookie gik stille hen og lagde den store diamanter ved siden af ham. Derefter tog han sit overtøj på og gik ud i den kolde vinternat. Bare Rosalyn, Jum Jum og Sheku nu klarede sig. Forhåbentlig kunne de få et godt liv alligevel for pengene fra de to diamanter.

Han satte sig op på cyklen og kørte gennem de store sne-driver. Nu behøvede han i hvert fald ikke gå på biblioteket, for nu vidste han udmærket, hvad han skulle skrive om til i morgen.

Uddannelse for alle

Uddannelse kun for nogle?

Siden år 2000 har verden forsøgt at sørge for uddannelse for alle. Det var hvad verdens ledere lovede hinanden i Dakar det år, da Dakar-erklæringen om Uddannelse for Alle blev tiltrådt af 164 af verdens lande.

Som du kan se på kurven, er det gået hastigt fremad siden. De rige lande har godt nok ikke hjulpet, som de lovede. Til gengæld har mange fattige lande gjort en kæmpe indsats ved bl.a. at gøre skolegang gratis. Men som kurven også viser, er der nogle, der ikke er blevet hjulpet endnu. Det er især børn i krigs-, konflikt- og katastrofeområder. For dem er skolen ikke kommet tættere på siden år 2000. Derfor synes IBIS, der skal gøres en særlig indsats for børn i disse områder.

Det er fristende at give op på forhånd. Det er lettere at tænke, at bare vi får de almindelige børn i almindelige lande i skole, så er det godt nok. Man kan jo ikke hjælpe alle, eller hvad? Hvis vi accepterer det, er målet ikke længere Uddannelse for Alle inden 2015, men bare Uddannelse for Nogle. Det synes IBIS ikke er godt nok. Alle børn har lige ret til en god, gratis grunduddannelse, uanset hvor de bor i verden, og hvordan situationen er i deres land.

Men hvordan holder man skole, når landet er i kaos eller ved at blive genopbygget? Man laver mobile skoler, mens situationen stadig er ustabil og folk flygter. Pakker de vigtigste skoleting ned i en kasse som lærere, elever og forældre kan tage med, når de flygter. Så flygter skolen sammen med børnene. Når situationen er blevet mere rolig, laver man intensive skoleforløb ligesom En Ny Fremtid-skolerne i Sierra Leone. Der kan børn, der er gået glip af hele skoleår, indhente det forsømte og skabe sig en ny fremtid.

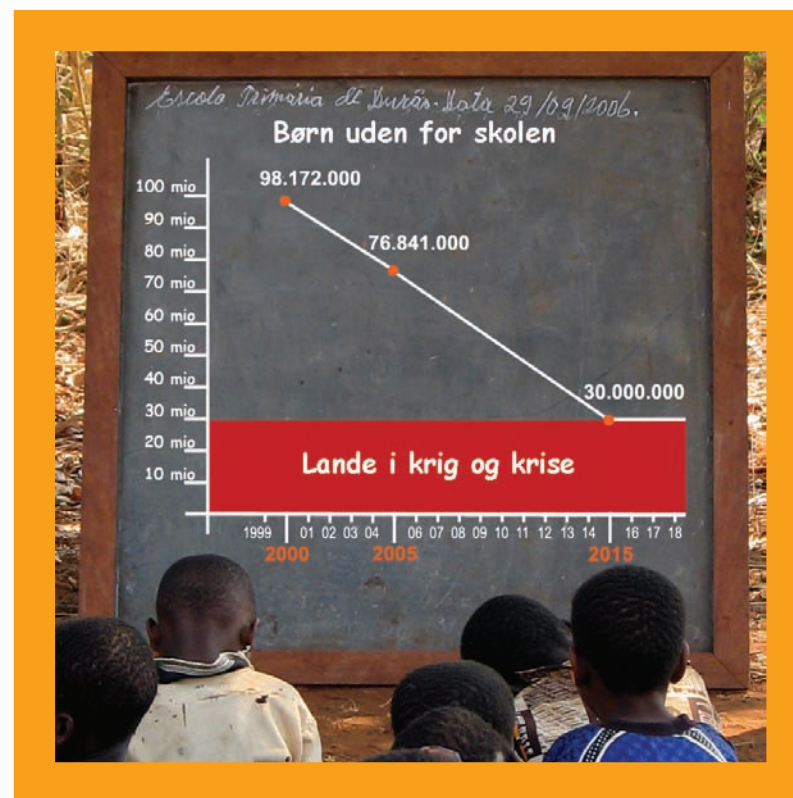

FOTO AF ANNE HEFTING, COLLAGE AF LOTTE ÆRSØE
KILDE: SAVE THE CHILDREN/UK.

Sidste års kampagne

Mere end 185.000 skoleelever fra Danmark, Grønland og Sydslesvig læste i LæseRaketten 2007.

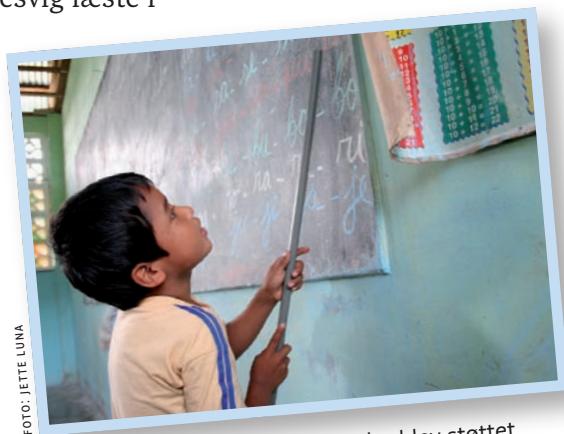

FOTO: JETTE LUNA

I 2007 var det achuar-indianernes børn i Perus regnskov, der blev støttet gennem skoleprojektet Skolen i Regnskoven. De indsamlede penge gik til at uddanne gode lærere og udvikle skolebøger på børnenes eget sprog.

FOTO: BØRNEUNIVERSITETET

Danske skoleklasser var med til at samle mere end 650.000 kr. ind. Det var nok til at 575 børn i Peru kan komme i en god skole i tre år. Her er elever fra Børneuniversitetet ude og lave børneteater.

FOTO: MIKKEL ØSTERGAARD

I København var 250 skoleelever med til at huske udviklingsminister Ulla Tørnæs og andre danske politikere på deres ansvar for at få alle børn i skole.

FOTO: GENTOFTESKOLEN

Under den Globale Aktionsuge dannede millioner af børn verden over menneskekæder for at vise, at vi alle står sammen for at få alle børn i skole. I Danmark blev der dannet menneskekæder på skoler over hele landet, som her på Gentofteskole.

Forfattere og illustratorer

Rasmus Bregnhøj (1965)

Rasmus har tegnet til en masse billedbøger for børn og voksne. Hans tegninger indeholder en masse mylder og mystiske farver og kæmpe øjne. Hans tegninger er vilde, syrede, mærkelige, uhyggelige og vildt sjove. Han har to børn og to katte og sidder aldrig stille.

Andreas Bræstrup Kirstein (1977)

Andreas er skolelærer og børnebogsforfatter. Han synes, børn er sjove og har derfor besluttet sig for at skrive tekster, der henvender sig til netop dem. Bogen »Nikolaj, drengen der lærte at lave mad fra næsten hele verden«, som han skrev sammen med Nikolaj Kirk, var hans første, men han har efterfølgende også skrevet læs-let bøger om »Bo og Jon« (Forum) samt billedbogserien om »Poul og far« (Politikens forlag). Andreas er tidligere kendt fra sit arbejde som studievært og manuskriptforfatter i DR 1's »Fjernsyn for dig«.

Jens Kovsted (1969)

Jens skriver billedbøger og læs-selv bøger. Med et fuldtidsjob, tre børn, en hund og et gammelt hus, der bliver ved med at finde nye måder at falde sammen på, ender han for det meste med at sidde at skrive om natten. Historierne handler om alt fra sultne trolde til hemmelige klubber for usynlige venner. Se mere på: www.kovsted.com

Emil Landgreen (1971)

Emil har altid godt kunne lide at tegne med papir og blyant, men en dag prøvede han at tegne på computeren og nu laver han næsten ikke andet. Han startede med at tegne bogmærker, som blev en stor succes i hele Danmark. Nu er Emils første bog udkommet, den handler om Bookie. De fleste af hans historier handler om drengen Bookie, som elsker sjov og ballade. Når han så ikke tegner, spiller han trommer i sit band eller er sammen med familien.

Carl Quist Møller (1964)

Carl spiller trommer, tegner, skriver børnebøger, og så kan han fortælle løgnehistorier hurtigere end en hest kan løbe. Carl blev blandt andet kendt, fordi han fortalte løgnehistorier i »fjernsyn for dig«, så hans næse voksede, og fordi han har designet Jungledyret Hugo, og fordi han har skrevet sangtekster til Djanzz om ællingen Ægir, der opfandt rapmusikken. Måske har du set Carl i TV i januar 2008, da DR 1 sendte Carls nye tv-serie »Løgnhalsen«.

Trine Skovmand (1967)

Trine bor i en lille by ved navn Benløse. Der bor hun, i et dejligt hus med ukrudt og stokroser sammen med sin mand og deres to drenge. Kaninerne Gumle og Rosita har indrettet deres helt egen penthouse kaninbur i tre etager med udsigt. Hun elsker at tegne, male, sy og læse tykke bøger. Det, Trine drømmer om i fremtiden, er at komme til at tegne endnu flere tegninger til børn og børnebøger. www.trineskovmand.dk

Kim Svarer (1979)

Kim har altid vidst at han ville være tegner, så det blev han. Hvor nogen kom i lære som klejnsmed, blev han uddannet som animator, og det betød så, at han ikke gad andet end at tegne, til stor fortrydelse for webforlaget ConDidact, som kom til at ansætte ham (det skete vist nok på tom mave). Se flere af hans ting på: www.frilaesning.dk og www.myspace.com/kosmiske_kim

Othello K. Weh og George W. Nagbe

Othello K. Weh er liberiansk forfatter og har bl.a. skrevet en digtsamling om at være børnesoldat: »Memories of a child soldier – the Liberian war«, og George W. Nagbe har illustreret. Digtsamlingen er udgivet af Pan African Teachers' Centre (PATC) i deres udgivelsesserie African Women Writers' Series. www.panafrica.ws

Mette Heide Jørgensen

Mette har tegnet lige så længe, hun kan huske. Hun både tegner, maler og fotograferer. Hun er uddannet inden for Grafisk Design og underviser til dagligt på den kreative linje på produktionsskolen MultiCenter Syd, Nykøbing Falster.

Tjek min webhule

Indsend din musikvideo
til SIBI og stem på din favorit.

Lav din egen
SIBI-T-shirt.

Hør Hele Verden
i Skole-sangen.
Hent den som mp3.

Hent SIBI
som wallpaper
til din mobil.

Besøg SIBI på ibis.dk/abc